Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği'nin aylık yayın organı

1 Kasım 1985
Yıl 1, Sayı 7
Fiyatı: 1,- DM

SOL BİRLİK

Yaşasın Büyük Ekim Devrimi!
Yaşasın Sosyalizm!

Evren-Özal çetesinin "demokrasi" sahtekârlığı sökmüyor

AET Türkiye ilişkilerini dondurdu

Geçen ay Avrupa Parlamentosu Siyasi Komisyonu'nda kabul edilen ve SOL BİRLİK'in 6. sayısında değindiğimiz Balfe Raporu, 21-23 Ekim tarihleri arasında Strasbourg'da yapılan toplantıda yeniden ele alındı. Ingiliz parlamenter Richard Balfe tarafından hazırlanan **"Türkiye'de İnsan Hakları"** başlıklı rapor, 118 aleyhte oya karşılık 159 lehte oyla kabul edildi. Sosyalist, komünist, Yeşiller milletvekillerinin lehte oy kullandıkları oylamada, Hıristiyan Demokrat, Muhafazakar ve liberal üyeler, karşı oy kullandılar.

Kararda ölüm cezalarının kaldırılması, işkencelere son verilmesi, tutuklulara tam ve özgürce savunma hakkının verilmesi, Barış Derneği, DİSK ve Aydınlar Davası'nda yargılananların serberst bırakılması, siyasi, sendikal özgürlüklerin tanınması, Kürt halkının ve azınlıkların haklarının verilmesi isteniyor.

Toplantı, Türkiye'deki askeri faşist cunta taraftarlarıyla, cunta karşıtı güçlerin bir tür mücadele alanı haline geldi. Gerici, anti-komünist parlamenterler Evren-Özal çetesi arka çıkıp, onları korurken, kulis yapmak için Strasbourg'a gelen ANAP, MDP ve HP'li milletvekilleri de onları yalnız bırakmadılar. Bir bildiri yayınlayan milletvekilleri, Türkiye'de azınlıkların olmadığı, bunları söyleyenlerin Türk devletini bölmek istediklerini söylediler. Ülkede herşeyin güllük gülüstanlık olduğunu söyleyen milletvekilleri, parlamenterlerden **"Türkiye aleyhine"** karar almamalarını istediler. Ama ne yazık ki, bu kez de yine **"Avrupa'lılar Türkleri anlamadılar"** ve **"Cunta aleyhine"** böylesine bir karar aldılar.

Alınan karar gereğince, 12 Eylül'den beri işlerliğini yitiren Türkiye-AET Karma Parlamentosu Komisyonu oluşturulmayacak ve Türkiye-AET arasındaki 4'üncü mali protokol canlandırılmayacak.

Faşist cunta ve onların Batı'daki dostlarının **"demokrasiye geçildiği"** yalanını yaymaya çalıştık bir dönemde Avrupa'lı demokrat güçlerin Evren-Özal çetesinin suratına böylesine bir şamar indirmiş olmaları, hiç şüphesiz büyük bir öneme sahiptir.

Toplantının yapıldığı günlerde, SOL BİRLİK Partileri ve demokratik örgüt temsilcilerinden oluşan 6 kişilik bir delegasyon, çeşitli gruplarla, tek tek parlamenterlerle, Parlamento Başkanıyla görüşmeler yaptılar. Kendilerine Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki uygulanan insanlık dışı baskılar, ayaklar altına alınan insan hakları, ekonomik durum, Kürt halkının durumu hakkında Fransızca bir metin verildi. Metinde demokrasiye geçişin bir yalan olduğu belirtildi.

Politik Komisyon Raportörü ile görüşmelerini sürdüren delegasyon, Balfe'nin sunduğu raporun kabul edilmesi talebinde bulundular.

İngiltere sendikaları Evren'e başvurdu:

İdamlar durdurulmalı.

Genel Af çıkarılmalı.

Sendika davalarına son verilmeli.

İngiltere'de, **"Türkiye'de Sendikal Haklar ve Demokrasi için Dayanışma Komitesi"**nin girişimiyle, Ingiltere Sendikalar Konfederasyonu (TUC) Başkanı ve tüm işçilerin yüzde 85'ini kapsayan 31 sendikanın genel sekreterleri sendikalarının tam desteğiyle, Türkiye'de Idamların durdurulması, genel af çıkarılması, sendika davalarına son verilmesini içeren bir başvuruyu, Kenan

Devamı 7. sayfada

Evren nereye gidiyor?

K. Evren, son olarak Kastomonu ve Çankırı'da yaptığı konuşmalarda yine cunta Anayasasını savundu. Daha önce **"Anayasayı deldirtmem"** diyen Evren, bu kez **"istemediğim türden Anayasa değişiklikleri olursa çeker giderim"** dedi. Kimileri Evren'in bu sözlerini, demokrasiye bağlılığının göstergesi saydı. Faşist cuntadan demokrasi bekleyenlerin böyle düşünmesinde şaşılacak bir şey yok. Oysa faşist cuntanın kendi isteğiyle çekip gitmeyeceğini bilenler için K. Evren'in ne demek istediği çok açık: Evren, cuntanın çizdiği sınırlar içinde kalınarak Anayasanın değiştirilemeyeceğini bir kez daha hatırlatıyor, hepsi bu.

Devamı 7. sayfada

Yurtseverlik mi, Zorbalık mı?

Son nüfus sayımında yurttaşlara bildikleri **"yabancı diller"** arasında Kürçe'nin de sorulması heyecanlı **"milli birlik ve bütünlük"** edebiyatına ve Türkiye'nin emperyalizmin ileri karakolu olmasına, IMF'nin buyruklarıyla yönetilmesine hiç aldırmayan kimi milletvekillerinin mecliste **"duygulu"** çıkışlarına ve kör şoven dalganın tekrarlanmasına neden oldu.

Yazısı 5. sayfada

Güncel sorunlar

Avrupa Parlamentosu'na sunulan **"Türkiye'de İnsan Hakları"** başlıklı raporun kabul edilmesi ile alınan karar, Türkiye'de demokrası olmadığını, Evren-Özal diktatörlüğünün yalan söylediğini belgeledi. Evren'in sık sık Avrupa'ya **"çatması"**, Özal'ın manevraları AET tarafından ciddiye alınmadı. Çoğunluk, **"demokrasiye geçişe"** inanmadığını belirtti. Avrupa, bu kararla ekonomik işbirliği için, insan haklarının çiğnenmediği, demokrasının işlediği bir Türkiye görmek istediğini bildirmiş oldu.

Amerika'da bulunan Özal ise, AET kararını umursamadığını, verecekleri krediye ihtiyacı olmadığını iddia etti. Özal'ın ilk tepkisinin **"kredi"** üzerine olması, Ortak Pazar tarafından oldukça zorlandığını gösteriyor. Öte yandan Savunma Işbirliği Anlaşması üzerine süren pazarlığın nasıl sonuçlanacağı, Reagan'a jandarmalık yapmaya nasıl bir fiyat biçileceği, Özal'ın önemli beklentileri olsa gerek.

Özal, ABD köleliği üzerine hesaplar yaparken, Türkiye'de özel sektör, geçen yıla oranla yüzde 107 kâr ederek yine bir altın yıl yaşadı. Yani halk iliklerine kadar sömürüldü. Memur katsayısı göstermelik artırılırken, yeni zam alevleri ülkeyi kavurdu. En son zam Tekel mallarına yüzde 25 olarak geldi. Resmi rakkamlarla yüzde 50'ye vardığı açıklanan enflasyona, Özal yalanlarıyla bile yetişemedi.

AET kararının hemen ardından Ingiltere sendikaları Evren'e,Özal'a, Meclis Başkanı'na ve Adalet Bakanı'na başvurdu; Idamları durdurun, genel af çıkarın, sendika davalarına son verin. Çünkü biz Türkiye'de demokrasiye dönüş konusunda tek bir adım atıldığını görmüyoruz... Kuşkusuz bu güçlü çıkış, sendikalara oldum olası karşı olan Evren ile Özal'ı çok kızdıracak. Ama ülkede, genel af ve politik tutuklulara özgürlük, aktif bir çoğunluk tarafından savunuldukça öfkelerine telaş ve korku ekleniyor. Evren anayasasına sımsıkı sarılıyor ve tehditler savuruyor. Özal, yeni uyuşturma manevraları aramaya başlıyor. 12 Eylül rejiminin saldırısına uğrayan insanların özgürlük sorunu, demokrasi ve faşizmden kurtulma mücadelesine bağlandıkça diktatörlüğün yalıtlanması hızlanıyor.

Bu arada ABD, faşist diktatörlüğü yoklamaktan geri durmadı. Evren'in **"yakın dostu"** Rogers, Sovyetler Birliği'ni doğrudan tehdit eden NATO dayatmalarıyla Türkiye'ye geldi. Türkiye'nin savunma sistemine ilk kez, kendi sınırları dışına çıkabilecek nükleer silahlar yerleştirilmesini önerdi. Nükleer füzeler taşıyan 4 adet F-16 filosu alınmasını istedi. NATO Başkomutanı Rogers ne istiyor? O, açıktır ki, sosyalist ülkelere karşı, Türkiye ile bir nükleer tehdit oluşturmak istiyor. Aynı zamanda komşularıyla arası açılacak bir Türkiye'nin ABD'ye kölece bağımlılığı daha da artacaktır. Oysa ülkemizin ne böyle bir tehditten çıkarı vardır, ne de böyle bir savunma sistemine ihtiyacı vardır. ABD köleliğini ve ABD'nin dayatmalarını, onun savaş kundakçısı politikasına alet olmayı hiçbir yurtsever kabul edemez. Ama faşist diktatörlük, körüklediği kör milliyetçilik ve Kürt halkına karşı sürdürdüğü şoven politikayla yurtseverlik bilincini karartmaya çabalıyor. Buna izin verilmemeli, göz yumulmamalıdır.

SOL BİRLİK

Cenevre öncesi Varşova Paktı Devletleri Sofya'da toplandı

"Ya biz nükleer silahları yok edeceğiz, ya da nükleer silahlar bizi!"

12-20 Kasım 1985 tarihleri arasında Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Mihail Gorbaçov ile, ABD Devlet Başkanı Reagan arasında Cenevre'de yapılacak zirve toplantısı öncesi, Varşova Paktı üyesi 7 devletin temsilcileri (Sovyetler Birliği, Çekoslovakya, Demokratik Almanya Cumhuriyeti, Macaristan, Romanya, Polonya ve Bulgaristan) 22-24 Ekim tarihleri arasında Bulgaristan'ın başkenti Sofya'da biraraya geldiler. Toplantı sonucunda **"Nükleer Tehlikenin Engellenmesi, Avrupa ve Dünyada Daha İyi Ilişkiler"** başlıklı bir çağrı yayınlayan Varşova Paktı devletleri, NATO'dan şu taleplerde bulundular:

- Tüm uzay saldırı silahlarının üretiminin durdurulup, araştırma ve yerleştirilmesinin son bulması;
- Yeni orta menzilli silahların Avrupa'ya yerleştirilmesi ve geliştirilmesine son verilmesi;
- Atom silahları denemelerinin durdurulması;
- Kimyasal silahların yasaklanması;
- Atom silahlarından arınmış Güney ve Orta Avrupa ile Balkanlar.

Evet.. Bir adım daha sos-

yalist ülkelerden. Barışı koruma çabası yine sosyalizmden.

"Sofya önerileri" görüldüğü gibi tüm barışsever güçlerin özlemlerini dile getiriyor. Bir nükleer savaşa karşı durulmasını öneriyor; bunun için atılması gerekli adımları gösteriyor. Bunlarla yetinmiyor Varşova paktı'na üye devletler. **"SSCB ve**

Devamı 7. sayfada

Katsayı arttı, maaşlar azaldı! "Ne mutlu sanayiciyim diyene"

Asgari ücretlerden sonra memur maaşlarına da göstermelik bir **"zam"** geldi. Memur maaş katsayısı, 1986 yılında Temmuz ayına kadar 56, Temmuz sonrasında ise 62 olacak. Hatırlanacağı gibi, geçen sene katsayı 41'den 49'a çıkmıştı. Bu yüzden, yeni katsayı açıklandığında pek çok kişi, ilk bakışta hükümetin bu sene daha **"cömert"** davrandığını sandı. Hatta hükümetin **"seçim ekonomisi"** uygulamaya başladığını söyleyenler bile oldu. Oysa biraz dikkatlice bakılınca, geçen seneki 8 puanlık artış ile önümüzdeki sene için belirlenen 13 puanlık artış arasında, 1985'teki bazı vergi ayarla-

Evren-Özal af, özgürlük istemlerini bastıramıyor

Evren'in tehditlerinin ardından Özal'ın af için, **"af çıkması başka bir şey düşülmesi, bu işten tamamen vazgeçilmesi"** gibi üç **"seçenek"** ten dem vurması üstelik bu seçeneklerden hangisine karar verileceğini **"kestiremediğini"** açıklaması gazetelerde **"bilmece"** olarak değerlendirildi. Oysa çok açık olarak bilinen gerek Evren'in, gerekse Özal'ın politik tutuklulara özgürlük tanımak istemedikleri. Ama tehdit ve **"bilmece"** türünden açıklamaların ortaya çıkardığı bir diğer önemli gerçek de her geçen gün yükselen politik

Devamı 7. sayfada

Türkiyeli işçiler DBG eylemlerine aktif olarak katıldı

Alman Sendikalar Birliği DGB'nin yığınsal işsizliğe ve sosyal kısıtlamalara karşı ilan ettiği **"Eylem Haftası"** Federal Almanya'nın bir çok kentinde ve Batı Berlin'de yüzbinlerce kişinin katıldığı yığınsal gösteri ve mitinglerle tamamlandı.

Hafta boyunca yapılan gösteri ve mitinglerde Kohl hükümetinin bir avuç tekel yanlısı politikası protesto edilerek, emekçi düşmanı bu politikanın ülkede işsizliğin artması, yeni yoksulluğun yaygınlaşması ve sosyal hakların yok edilmesine yol açtığı vurgulandı.

Sendikaların gücünü ve toplumsal yaşamdaki etkinliklerini bir kez daha kanıtlayan Eylem Haftasına Türkiye'liler yoğun olarak çalıştıkları işyerleriyle birlikte katıldılar. DGB'nin Eylem Haftasını Türkiye ve Kürdistanlı göçmen işçi örgütleri de aktif olarak destekledi.

Özal ABD'ye sımsıkı bağlı olduğunu itiraf ediyor

Başbakan Özal Rogers'in geldiği günlerde yaptığı basın toplantısında boğazlardan söz ederek **"Sovyetler Birliği'nin boğazını tutuyoruz"** dedi. Bu söz bogazlara Patriot füzelerinin yerleştirilmesi planını dayatan Rogers'e diktatörlüğün verdiği açık bir onay, **"emri tebellüğ ettim komutanım"** diyen emir erinin emir tekrarı olmuyor mu? Özal böylece komşumuz Sovyetler Birliği'ne saldırı amacı taşıyan Amerikan planlarında Türkiye'ye verilen

Devamı 7. sayfada

Evren'in yakın dostu Rogers Türkiye'nin de dostu mu?

Yazısı 5. sayfada

Demokratik programda ekonomi için neyi öneriyoruz!

Evren-Özal ekibi, beş yıldan beri izlenen ekonomik yıkım politikasını, ülkeyi düze çıkaracak tek çözüm yolu olarak propaganda ediyorlar, IMF'nin reçeteleriyle yürütülen bu politika ile, sözde dış ticaret dengesi düzelecek, ihracat ve onunla birlikte yatırımlar artacak ülke sanayileşecek ve bir süre sonra bir Batı Almanya Japonya, Hon-kong olunacak.. Bu kaba bir demagojidir. Evren-Özal ekibi halka bile bile yalan söylüyorlar.

Sözkonusu beş yıl bu yalanları yeterince açığa çıkardı. Dış ticaretteki görece artış, ancak halk kitlelerinin acımasız biçimde soyulup soğana çevrilmesi pahasına sağlandı. Ama bununla hiç de döviz darboğazları aşılmadı. Bugün de Özal ve tayfası habire dış borç peşinde koşuyor ve emperyalist mali kuruluşların eşiklerini aşındırıyorlar. Türkiye'nin artık rahat borç ödediğinden söz ediliyor. Oysa borçlar azalmıyor. durmadan katlanıyor. Beş yıl önce 9 milyar dolar tutarında olan dış borç yükü şimdi yirmi milyarı geçti. Faizleriyle birlikte otuz milyara yaklaşıyor. Borç batağı büyüyor.

Kaldı ki alınan krediler emperyalizme daha tehlikeli biçimde bağlanma pahasına sağlanıyor ABD'ye ve NATO'ya yeni üsler veriliyor, ülkeye yeni atom silahları yerleştiriliyor. Ülke ABD çevik kuvvetlerine açıldı, sosyalist ülkelere ve Ortadoğu halklarına karşı daha tehlikeli bir rampaya dönüştü. Evren Özal ekibi, halklarımızı hergün büyüyen tehlikelerin içine atıyorlar.

Bu dönemde yatırımlar artmadı, tersine büyük ölçüde durdu. Işsizlik çığ gibi yükseldi. Işsizlerin sayısı resmi rakamlara göre 3 milyonun üzerinde, gerçekte ise 6 milyona tırmanıyor. Özal ülkeyı emperyalistlerin açık pazarı haline getirdi. Lüks mallar ülkeye akıyor; ama onları alabilenler, har vurup harman savuran bir avuç vurguncu, sömürücü, zengin. Halkın ezici çoğunluğu, emekçiler, lüks tüketim malları şurda kalsın, evlerine et, süt, peynir, yumurta, meyve, sebze gibi zorunlu tüketim mallarını bile alamıyorlar. Özal ülke sanayiini koruyucu önlemleri bir yana itti. Bu politika ile bir avuç yerli holding semiriyor, ama ülke yıkıma gidiyor.

Bu, ülkeyi düze çıkaracak yol değil, faşizmin ekonomi politikasıdır. Evren-Özal ekibi, bunu emperyalistlerin ve bir avuç yerli tekelin çıkarına yürütüyorlar. Bununla ülkenin kaynaklarını, emekçi halklarımızın alın terini tekellere peşkeşçekiyorlar. Bu politika halkı derin bir sefaletin içine itti ve eğer devam ederse daha da itecektir. Halk yığınlarının seslerini çıkarmaması, bu ağır soygun çarkına karşı direnmemesi içinse faşist generallerin dayattığı süngü gücüne gerek vardı. 12 Eylül faşist darbesinin başta gelen bir nedeni budur.

Ve bu batak politikasının alternatifi vardır. Bugün, Evren-Özal diktatörlüğüne karşı muhalefet eden kimi burjuva partileri bu politikayı eleştiriyorlar, ama çıkış yolunu da açık-seçik biçimde kitlelere göstermiyorlar, gösteremezler. Bunu **Sol Birlik**, tüm demokrasi güçlerine, çıkarları faşist diktatörlükle çelişen tüm toplum kesimlerine sunduğu **"Demokratik Güçbirliği Platformu"** ile yaptı.

Sol Birlik, geniş bir demokrasi programı ile birlikte, ülke ekonomisini bataktan çıkaracak ilk gerekli, zorunlu adımları da gösteriyor. Programda şöyle deniyor:

"Emperyalist çevrelerin ve bir avuç yerli tekelin çıkarına yürütülen, işçi ve emekçi halk yığınlarını sefalete, orta katmanları yıkıma ve sanayiyi çöküntüye götüren ekonomik politikaya son vermek; işsizliğe karşı önlemler alacak, halkın ekonomik, sosyal, kültürel yaşam düzeyini yükseltmeyi, ulusal gelirin emekçiler yararına daha adaletli dağılımını amaçlayacak bir ekonomik ve sosyal politika uygulamak;

"Tekellerin ekonomik ve toplumsal yaşam üzerindeki egemenliklerini sınırlamak; teşvik, prim, vergi iadesi vb. adlar altında devlet bütçesinden tekellere kaynak aktarımını önlemek; IMF, Dünya Bankası, OECD ve benzeri uluslararası ekonomik ve mali kuruluşlarla yapılmış ve Türkiye ekonomisini emperyalizme bağımlı hale getiren eşitsiz anlaşmaları iptal etmek; tüm ülkeler ve uluslararası kuruluşlarla eşit, karşılıklı yarara dayanan ilişkiler kurmak;

"İktisadi devlet teşekküllerinin varlığını korumak, bunların mal ve hizmetlerinin tekellere peşkeş çekilmesini önlemek; ekonomide, sanayi ve tarımda, ekonomik bağımsızlığı sağlayacak, yapısal bozuklukları giderecek planlı bir kalkınma politikası izlemek."

Sol Birlik'in önerisindeki önemli noktalardan biri, ekonomik alanda da emperyalizme bağımlılık ilişkilerine son verilmesidir. Özal, **"IMF'siz yapamayız"** diyor. ABD emperyalizminin bu sadık uşağı, tekellerin adamı için bu söz doğru olabilir; o, gerçekten de IMF'siz yapamaz... Özal ve tayfasının, holding sahiplerinin bu pervasız vurgun, soygun çarkını yürütmeleri buna bağlı. Ama biz de di yoruz ki, IMF'yi kovmadan, onunla ve öteki emperyalist mali kuruluşlarla yapılmış, ülke ekonomisini bağımlı hale getiren anlaşmaları iptal etmeden halklarımızın ekonomik ve sosyal yaşamını bataktan kurtaramayız. Doğrusu da budur. Bu dev tefeci kuruluşların ülkemize uzattıkları sömürü vantuzları koparılmadan ülkede sanayileşme ve halkın yaşam düzeyinin yükselmesini beklemek bir hayal ve aldatmaca olur.

Biz tüm ülkelerle ve uluslararası kuruluşlarla eşit, karşılıklı yarara dayanan ilişkilerden yanayız. Örneğin Türkiye'nin büyük komşumuz Sovyetler Birliği ile de ekonomik ve ticari ilişkileri var. Ama bunlar halklarımızı sömürücü nitelikte ilişkiler değil. Sovyetler, Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana Türkiye'de bir dizi sanayi tesisi kurdular. Bunlar son derece düşük faizli ve uzun vadeli kredilerle yapıldı.

Sol Birlik ulusal gelirin adil dağılımını öneriyor. Bu farklı bir ücret ve vergi politikasını gerektirir. 12 Eylül darbesinden bu yana, bir yandan işçi sınıfının eli-kolu bağlanarak, toplu sözleşme ve grev hakkı elinden alınarak, diğer yandan peşpeşe bindirilen zamlarla işçilerin satınalma gücü yarıyarıya düştü. Diğer emekçi halk kesimleri de yoksullaştılar. Bu gidişi değiştirmenin yolu, işçilerden, diğer ücretli kesimlerden yana bir ücret politikası izlemek; asgari ücreti günün koşullarına yükseltmek; vergi yükünü ücretlilere, emekçilere değil, çok kazanan ama az vergi veren, ya da vergi kaçıran kapitalistlere, büyük toprak sahiplerine yöneltmektir. Biz ayrıca, teşvik, prim, vergi iadesi adı altında halkın sırtından tekellere yüzmilyarlarca liranın peşkeş çekilmesine son verilmesini öneriyoruz.

Ülkenin dövizinin küçümsenmeyecek bir bölümünün, küçük ama zengin bir kesiminin keyfi harcamalarına gitmesini önlemek için lüks tüketim mallarının ithaline son verilmeli ve bu kaynak yatırımların hızlandırılmasında kullanılmalıdır. Biz yerel sanayiyi koruyucu önlemler öneriyoruz.

Bugün Evren-Özal diktatörlüğü, halkın sağlık ve eğitim harcamalarından kısarak bütçede aslan payını daha büyük bir ordu ve polis gücü yaratmaya ayırıyor. Bunun, ülkenin savunma ihtiyaçlarıyla bir ilgisi yok. Ülke kaynaklarının önemli bir bölümünü savaş uçaklarının, tankların, topların yapımına harcanıyor. Türkiye ABD'den sonra NATO'daki sayıca en büyük orduyu besliyor. Bu kaynaklar silahlanma için değil, iş sahaları açılması, halkın sağlık ve eğitim ihtiyaçlarının kar-

Devamı 5. sayfada

DI BERNAMA DEMOQRATİK, DERHEQA ABORİYÊ DA EM ÇI PÊŞNIYAR DIKIN?

Serokê cerdê Evren û Ozal propaganda dıkın ku, bernama me tenê dıkare aboriyê serrastbıke û welat derxe fıriqetiyê, emê demek paşê bıghijıne Ewropayê. Ewana çavê gel dınhêrın, bê şerm û eyb derewên mezın dıkın.

Dı vê 5 salên dawi da vırderewên mezın kırın. Pênc sal berê deyn 9 milyar dolar bûn, iro bı faizên wan ve gıhiştiyê 30 milyar dolarê. Krediyên ku welatên imperyalistan dıgrın, bı wan ve çekên gıran dıstinın, cigehên leşkeri jı bo Emeriqa û NATO yê çêdıkın û erdê welat pêşkêşi wana dıkın, hin bêtır xwe û welat bı wan re gırêdıdın, stûyê wana lı ber hêzên imperyalistan hın xar dıbe. Bı van karan ve gelê me her roj davêjıne nav xeteriyek mezın.

Dema faşistan da betali pır bû, iro qederi 6 milyon mırov bêkar ın. Cihên şıxul û kar kêm hatın vekırınê, bazara welat malên Ewropayê re hate vekırın ku ev malana ne bo pêvistiya pıraniya gel bûn Tenê bı van ve monopolên yekdest talan û qezencên xwe zêde kırın.

Ev politiqaya faşistan e. Jı bo ku gelên xebatkar dengê xwe neke, Evren û Ozal lı ser gel zordesti dıkın, lullên tıvıngan dızvırının ser gelên me. Keda xelkê pêşkêşi dewlemendê bı imperyalistan ve gırêdayi dıkın.

Riya jı vê hezazê (batax) xılasbûnê heye. Îro hın partiyên burjûvazi dıji vê siyasetê derdıkevın, lê riya xılasbûnê, riya rast eşkere nişanê gel nakın. Evê rêyê YEKİTİYA HÊZÊN ÇEP bo hêzên dêmoqratik, bo hêzên dıj-faşiyê re bı "Platforma Dêmoqratik ya Hevkari û Hevxebatê" ve eşkere nişanê gelên me kıriyê. Dı vê bernamêyê da uha tê gotın:

"Hımber derketına politiqaya han, ku pıraniya gel betal dıhêle dıke nav xızaniyê û kisê monopolên yekdest û imperyalistan tıji dıke; jı bo pêşta bırına aboriya gel, bılındkırın û pêşte bırına jiyana çand û cıvaki ya gel, parvekırına heyiyên gel bı dadi wê siyasetek baş pêkbine û bajo".

"Pêşi lê gırtına hukma monopolên yekdest lı ser jiyana abori û cıvaki, rakırına peymanên bı IMF, OECD û yên mayin û pêyvendiyên wek hev û kêrhati bı welatên dereke ve çêkırın."

"Parastına saziyên ku heyiyên welat lı aliyê abori kardıkın. Jı bo pêşta bırına abori, senayi, çandıniyê, siyaseteke plan û bı bernameyeki ve bıcihanin."

Derheqa jı hêla aboriyê derketına bın nirê imperyalizmê da jı nav pêşnıyarên Y. H. Ç. da ev xaleke gıring e. Ozal "bê IMF'yê em nıkarın bıjin" dıbêje Ev gotın jı bona xulamokê Emeriqayê, gotıneke rast e. Bê van peyvendiyan ew nıkare dergehên fıreh bo talanê seba monopolan veke. Lê em dıbêjın: bê qewırandına IMF'yê jı welat, bê rakırına peymanên ku aboriya welat xıstiyê bın lepê imperyalizmê, gelên me nıkare jı vê bataxê xılasbe. Jiyana abori û cıvaki bıkeve riyeke baş. Yê bı rasti ji ev e.

YEKİTİYA HÊZÊN ÇEP heyi û qezencên welat yên ku tên parvekırına wana bı dadi û wek hev dıxwaze. Ev ji bı politiqayeke baş ya vergi sıtandınê, pere dayina mexmûr û karkeran ya mehane pêşdıbine. Pışti 12 Îlonê bazariya komi û heqê grevê jı dest karkeran hat gırtın. Lı du hev zam çêkırın, buhati her çû zêde bû. Guhurandına vê riya çewt dıvê gıraniya vergiyan lı ser namılê xebatkaran bê sıtandın. Jı ewê pır qezenc dıkın û kêm vergi dıdın, pêviste para mezın jı wana bê sıtandınê. Pêviste ku dek û dolavên jı bo dewlemendan hin dewlemend dıke, jı holê bê rakırın. Jı aliyê dın em parastına senayiya welat dıxwazın û pêşnıyar dıkın.

Lı pey Emeriqayê aliyê hejmara leşkeri ve dı nav NATO'yê da rêza duduya, leşkerên Tırkiyayê dıgıre. Lema lı bıtçê da xercên xweşkırınê û cıvaki her dıçe kêm dıbe, yê leşkeri û polêzan pır dıbe. Pêviste ev rewşa han bê guhastınê. Pıraniyê bıtçê, jı bona xweşkırın, elımandın û xercên cıvaki ên dın bê xerckırın.

Diktatoriya Evren û Ozal, wek bendên mezın yê avê(baraj), pıreyên mezın, kargeh û pavlikên cıvatê, ango xelkê dıfroşıne monopol û dewlemendan. Pêviste ev bê rawestandınê, ev cih û malên gel bê parastın û qehimkırınê.

Bı kurti em dıxwazın aboriya welat gora daxwazên imperyalist û mıstek monopolan na, gora kêrhati û daxwazên xebatkaran ku ewana pıraniya gel ın, bê serrastkırın; çûyina ber bı tunnebûnê ya tebeqeyên nıvçehal, bê sekınandın û pêşiya talanê mıstek dewlemend bê gırtınê.

Bê şık eşkereye ev bernama me ne bernameyek sosyalist e û monopolan jı ortê ranake. Lê jı bo rakırına tengasiya aboriyê ya şertên iroyinê da gavek pêş û gıring ê. Em evê ji bı hemû hêzên dıjfaşiyê ve tev dıxwazın pêkbinın û evi pêşnıyarê wana re dıkın. Hemû xebatkar û pıraniya gel, hêzên dıji diktatoriyê lı ser vê bernameyê dıkarın yekbıbın û hımber faşizmê tekoşinê bıdın.

F. COTKAR (TKSP)

ÖZAL KÜRDİSTANI DA SATIŞA ÇIKARIYOR...

İşbirlikçi, uşak hükümetlerin ülke topraklarını NATO'ya, özel olarak da Amerikan emperyalistlerine satışa çıkarmaları yeni bir olay değil. Yıllardır bu iş, efendilerle uşaklar arasında yapılan pazarlıklarda, herkeresinde alınan bir avuç dolar karşılığı zaten yapılıyor. Türkiye'de ve Kürdistan'da NATO'nun ABD'nin bir dizi saldırı ve casusluk üssü var. Eskilerine ek olarak durmadan yenileri yapılıyor. "İleri Karakol" tahkim ediliyor. ABD deniz piyadeleri şimdi limanlara rahat geziler yapıyorlar. Pek yakında ABD "Çevik Kuvvetlerini" Muş'ta, Batman'da, Yüksekova'da görürsek hiç şaşmıyalım.

Ama 12 Eylül döneminde, "vatan kurtaran generallerin" sayesinde, ülke topraklarının satışında yenilikler oldu. Süngülerin korumasındaki Özal, kıyıları, yeşil alanları emperyalistlere, petrol zengini şeyhlere, kırallara satışa çıkardı. Boğaz Köprüsü, Keban Barajı, kamu iktisadi teşebüsleri birbir satıldı, satılıyor. Bay Özal, tam bir açık arttırmacı, bir işportacı gibi, ülkenin ve halkın tüm zenginliklerini iç ve dış tekellere haraç-mezat pazarlıyor.

Ve şimdi Özal, Güneydoğu Anadolu Projesi (GAP) ile Kürdistanı tümden satışa çıkarmaya hazırlanıyor!

Bu proje ile Dicle ve Fırat ırmakları üzerinde bir dizi barajın yapılması ve Toroslardan Suriye-Irak sınırına kadar bölgenin tümüyle sulanması planlanmıştır. Yıllardır bu projenin reklamı yapılıyor. Onun, "Güneydoğu"nun rengini değiştireceği, bölge halkına refah getireceği söyleniyor. Böylece, şimdi kuraklıktan kavrulan Harran yeşerecek. Çukurovanın yirmi misli büyüklüğündeki bu münbit topraklar sulu tarıma açılacak.

Elbet, bu proje gerçekleşse Kürdistan'ın bu bölümü gerçekten yeşerecek. Daha şimdiden ülkenin önemli bir tahıl ambarı olan bu topraklar, o zaman, şimdi verdiğinin beş mislini, on mislini, belki yirmi mislini verecek. İnsanlar yağmur duasına çıkmayacaklar ve kurtlu kuyü sularını içmekten kurtulacaklar.

Ama bu proje nasıl bir hızla yürüyor? Ne zaman tamamlanacak ve Kürt halkına gerçekten neler getirecek?

Bu proje onu aşkın barajın ve bir okadar sulama projesinin gerçekleşmesini öngörüyor. Şu anda yalnızca Karakaya ve Atatürk barajlarının yapım çalışması var. O da, kaynak yetersizliği nedeniyle ağır-aksak yürüyor. Faşist diktatörlük yatırımları büyük ölçüde durdurdu. 1986 yılında Kürdistan için düşünülen başlıca yatırım, 35 yeni cezaevinin inşasıdır! Son olarak 60 milyar liralık bir fon "Doğu Güvenliği" için ayrıldı. Bununla Kürdistan sınırlarında yeni tahkimatlar yapılacağı, kızılötesi ışınlarla çalışan gece dürbünleri ve otomatik silahlar alınacağı belirtiliyor.

Faşist diktatörlük Kürdistan'da bir savaş yürütüyor. O, bu dev paraları ekonomik yatırımlar, sağlık ve kültür hizmetleri için değil, işte bu kirli iş için harcıyor. Ve o, halkımıza karşı yürüttüğü bu azgın teröre , hiç utanmadan, "Doğu Güvenliği" adını takıyor.

Geçmişten beri süregelen bu tutumla GAP projesinin kolay kolay gerçekleşmeyeceği açık. Ama gerçekleşse bile halkımıza getirecekleri nedir?

Özal hükümeti bu konudaki niyetlerini ortaya koydu. O, bölgeyi sulu tarıma açıp yerli ve yabancı şirketlere satışa çıkarmayı planlamıştır. Bu konudaki hazırlıklar ötedenberi biliniyordu. Devlet Planlama Müsteşarı Yusuf Özal'ın başkanlığında yürütülen çalışmların son dönemde hızlandığı haber veriliyor. Sulu tarıma açılacak topraklar, her biri birkaç yüz veya birkaç bin dönümlük parçalar halinde yerli ve yabancı şirketlere satışa çıkarılacak. Yabancıların toprak satın alması yasak olduğu için de bu çiftlikler onlara 49 veya 99 yıl süreyle kiraya verilecek.

Haberi veren Milliyet gazetesi bile, "Yabancılara Kiralık Ova" başlığını kullanıyor ve şöyle diyor:

"Harran dertli. Harran yeşile kavuşmadan parsel hazırlığı başladı. Birkaç yüz dönümlük çiftliklerin oluşturacağı Harran'da, kiracılar arasına yabancılar da girebilecek. 20 Çukurova büyüklüğündeki sıcaktan kavrulan Harran Ovası'nda bugün yağmur duasına çıkanlar, kimbilir, belki yarın "kiracı yabancılar"ın yanında birer ırgat olacaklar".

Ve şöyle devam ediliyor:

"Pazarlama işinde yabancılar yine revaçta. Daha şimdiden, konu ile ilgili olarak yabancı işadamlarına ve kuruluşlara yazı ve öneriler çıkarılmaya başlandı".

Görülüyor ki, bir yandan ordu ve polis birlikleri Kürt halkını göçe zorlamak için elden geleni yaparken, diğer yandan Özal bölgeyi, Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi ABD emperyalistlerinin latifundiyaları haline getirmeye hazırlanıyor. Plan ve projede topraksız Kürt köylüleri için birşey yok.

Özal ve efendilerinin bu düşü gerçekleşir mi dersiniz?

Kürdistan'ın bu parçası, yukarı mezopotamya ovası birgün elbet yeşerecek. Ama Özal alçağının hayalleri hiçbir zaman gerçekleşmiyecektir. Kürdistan "kiralık bir ova" veya "dağ" değil.

Hiç kuşku olmasın ki Harran'ın bugünkü kavruk toprakları üzerinde yarın verimli kollektif çiftlikler fışkıracak. Özal ve benzeri alçakları ise, hayalleriyle birlikte kovacağımız günler uzak değildir.

Baş işkenceci cuntadır, onun hükümetleridir

Türkiye'de işkence hiçbir zaman eksik olmadı, ama hiçbir zaman da 12 Eylül sonrasındaki boyutlara ulaşmadı. İnsanlık dışı işkenceler ve işkenceci paşalarla tarihe geçen 12 Mart dönemini bile çok gerilerde bırakan 12 Eylül sonrası işkence uygulamaları, halen bütün şiddetiyle devam ediyor. Nitekim, Uluslararası Af Örgütü'nün son olarak yayınladığı 1985 yılı genel raporunda da, bundan öncekilerde olduğu gibi, Türkiye'de siyasi tutuklu ve hükümlülere kötü muamele ve sistematik işkence yapılmasına "sivil yönetime rağmen" devam edildiği kesin bir dille ifade edilmektedir. (Cumhuriyet, 9 Ekim 1985) Cuntanın yoğun sansürüne rağmen günlük basına tektük de olsa sızabilen haberler, tutuklu ve mahkum yakınlarıyla avukatlarının açıklama ve dilekçeleri, mahkeme zabıtları, doktor raporları, parlamento tutanakları ve hatta "işkence iddiaları" sözümona yalanlamak amacıyla kaleme alınmış resmi açıklamalarda yer alan kimi "itiraflar", Türkiye'de işkencenin hemen her türünün, daha önce hiçbir dönemde görülmedik boyutlarda yaygın ve tepeden tırnağa sistemli olarak uygulandığını, en ufak bir kuşkuya dahi yer bırakmayacak şekilde apaçık göstermektedir.

Binlerce somut örneğin kanıtladığı gibi, bugün Türkiye'de işkence, adeta kimlik saptaması kadar sıradan bir uygulama, rutin bir sorgulama yöntemi haline getirilmiştir. Asker ve sivil işkenceciler, sadece sorgulama aşamasında değil, mahkumiyet sonrasında da "icra-i sanat" eylemektedir. Sağmalcılar cezaevinde bulunan bazı solcu mahkumların anneleri, Genelkurmay Başkanlığı ile Başbakanlığa Ekim ayı başında verdikleri bir dilekçede, çocuklarının cezaevinde işkence gördüklerini, ceza ve tutukevlerinde yasal olmayan uygulamaların acımasızca devam ettiğini belirtiler. (Cumhuriyet, 4 Ekim 1985) Sodep İnsan Hakları Komisyonu Sözcüsü Prof. Cahit Talas, "Üzülerek, acı duyarak söylüyoruz, Türkiye'de işkence vardır" derken, düzenlenen basın toplantısına katılan bazı anneler, çocuklarına yapılanları anlatırken fenalık geçirdiler. (Cumhuriyet, 5 Ekim 1985) Halkçı Partili bazı milletvekilleri, somut işkence örneklerini parlamentoda dile getirdiler.

Cunta ve hükümetleri, işkencenin yaygın ve sistemli şekilde uygulandığını gözlerden gizleyebilmek, Türkiye ve dünya kamuoyunu yanıltarak yükselen tepkileri yumuşatabilmek için her tür yalan ve demagojiye başvuruyor. Sözgelimi başbakan Özal, disipline işkence denildiğini ileri sürüp şöyle devam ediyor: "Polisin yaptığı iddia edilenler düzenli bir şey değildir, bunlar şahıslara ilgilidir. Asabı bozulmuştur, sinirlerine hakim olamamıştır, hafif muamele ederken gayet ağır muamele etmiştir, cezasını çekmiştir." (Cumhuriyet, 5 Ekim 1985) Binlerce belge, delil ve şahide rağmen, İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut'a göre, Türkiye'de işkence yok, olsa olsa "kötü muamele" varmış. (Nokta, Mart 1985, S. 12) Oysa Türkiye'de işkencenin, cunta ve hükümetince iddia edildiği gibi, "sorgulama esnasında arada bir meydana gelen, arızi nitelikte, tümüyle bazı memurların şahsi kusurlarının eseri olan istenmedik türden kötü muameleler, şurda burda görülen cinsten aşırıya kaçmalar" vb. olmadığını; tam aksine, devletçe sistemli ve yaygın tarzda uygulandığını, artık tüm dünyada bilmeyen, duymayan kalmadı.

Işkenceye karşı olduklarını utanmadan söyleyebilen cuntabaşı K. Evren, işkence iddialarının üzerine ciddiyetle eğildiklerini ve eğer gerçekse sorumlularının cezalandırıldığı yalanını, başı her sıkıştığında tekrarlamaktadır. Cunta, göstermelik bir kaç kovuşturma ve göz boyama kabilinden "cezalandırma" ile kendini ve getirdiği rejimi aklamak sevdasındadır.

Cuntanın bu konuda verdiği bilgilerin ne denli düzmece ve güvenilmez olduklarını, işkence yüzünden ölme olaylarına ilişkin olarak farklı tarihlerde yapılan resmi açıklamalar arasındaki tutarsızlıklar gün gibi göstermektedir. Uluslararası Af örgütü'nün bir girişimi üzerine 16 Mart 1982 tarihinde bir açıklama yapan zamanın Devlet Bakanı ve Hükümet Sözcüsü Ilhan Öztrak, 12 Eylül'den sonra Türkiye'de 70 değil sadece (!) 15 kişinin işkence ile öldürüldüğünü -neredeyse övünerek- ifade etmiş ve aklısıra Uluslararası Af örgütü'nün yalanını çıkarmıştı. Bundan yedi-sekiz ay sonra, 4 Ekim 1982 tarihinde Genelkurmay Sıkıyönetim Koordinasyon Dairesi Başkanlığı'nca yayınlanan bir bültende, 12 Eylül'den 4 Ekim 1982 tarihine kadar işkencede yalnızca 4 kişinin öldüğü açıklandı. 15 kişi 4 kişiye inmişti, ama bu kadarla da kalmadı. 6 Kasım seçimlerinden sonra, yani 1984 yılında Özal Hükümeti tarafından yapılan bir başka resmi açıklamaya göre ise, bırakın 12 Eylül 1980'i, çok daha önceden, sıkıyönetimin ilan edildiği 26 Aralık 1978 tarihinden 1984 Kasım ayına kadar geçen süre içinde işkence sonucu ölenler sadece 2 kişi! Görüldüğü gibi, ilk açıklamada 15 olan işkence sonucu ölümler (ki gerçekte çok daha fazladır) zamanla artacak veya hiç değilse aynı sayıda kalacak yerde, her ne hikmetse azalmakta ve 2'ye kadar düşmektedir. Tabii sadece resmi açıklamalarda! Resmi açıklamaların güvenilirlik derecesini bundan daha iyi ne gösterebilir acaba?

TBMM'de yapılan en son resmi açıklamaya göre, 12 Eylül'den bu yana 5.138 kötü muamele şikayeti olmuş, bunlardan 2.052'sı hakkında soruşturmalar sonuçlanmış ve 439 polis ve "görevli" (yani asker) suçlu görülerek "cezalandırılmış". Bir kısım memurların günah keçisi haline getirilip güya "ceza"ya çarptırıldıkları gerçek! Ama nasıl ceza? Çoğunlukla ufak türden disiplin "cezaları". Bir kaçı ise hafif hapis cezası. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri geçtiğimiz ay gazetelerde yer aldı. Başkomiser olarak görev yaptığı Kars'ta 4 arkadaşı ile birlikte yürüttükleri "sorgu" sırasında bir kişinin ölümüne, 3 kişinin de sakat kalmasına neden olan *Kemal Kartal*, Erzurum Sıkıyönetim Mahkemesi'nce sadece 13 ay 20 günlük bir hapis cezasına çarptırıldı. (Hürgün, 3 Ekim 1985) Bu demektir ki, bir kişiyi öldürüp üç kişiyi de ömür boyu sakat bırakan bir işkenceci, ancak altı ay hapis yatıp "cezasını" çekmiş olacak! Faili meçhul kalan binlerce ve binlerce işkence suçu bir yana, faili kesin olarak saptanabilmiş olanlarda da durum bu. Sadece bu olgu bile, tek tek işkencecilerin değil, topyekün rejimin suçlu olduğunu kanıtlamaya yeter. Baş işkenceci, rejimdir, cuntadır ve onun hükümetleridir.

Süleyman SELİM (TKEP)

ALTERNATİF OLMAK İÇİN...

Ülkemizdeki faşist yönetimin başı Evren, son günlerde çeşitli illerde yaptığı konuşmalara hız verdi. Son beş yıllık tarihimizin çeşitli kereler de gösterdiği gibi, faşizm zorlandığı, sıkıştığı, kontrolü yitirmek tehlikesi arttığı oranda Evren böylesi konuşmalara yönelir. Faşist cuntanın görüşlerini bu konuşmalarda açıklar, bunlarla politik yaşamı yönlendirir ve herşeyden önce de varlığını herkese bir kere daha hatırlatır. Evren'in konuşmaları bu anlamda içinde bulundukları sıkıntının da doğrudan bir yansıtıcısıdır.

Kastamonu ve Çankırı'dan önceki konuşmalarında Evren burjuva muhalefetin perde arkasındaki bazı yöneticilerine çatmıştı. Demirel ve Ecevit'in çeşitli faaliyetleri, gazeteler da yayınlanan söyleşileri Evren'i böyle bir konuşma yapmak zorunda bırakmıştı. Ancak 1985 Türkiye'sinin 1983'dekine benzemediği hemen açığa çıktı. Kanunla 10 yıl politika yapmaları yasaklanmış olanlarla kamuoyu önünde muhatap olmak zorunda kalan Evren'e, Ecevit ve Demirel yanıt verdiler. Bu yanıtlarda iki yıl önce birçok suç unsuru bulabilecek olan savcılık bu sefer bulamadı!

Evren Kastomonu ve Çankırı konuşmalarında ise irtica ve komünizm tehlikesine çattı. Çeşitli dinsel akımların son beş yıl içinde doğrudan devlet desteğiyle ülkedeki etkinliklerini arttırdıkları bilinmektedir. Ülkenin her yanında açılan ve desteklenen kuran kurslarının kontrol altında tutulmakta zorluk çekildiği bugün iyice ortaya çıkmıştır.

Evren'in her konuşmasına çeşitli yanıtlar veriliyor. Demirel, Ecevit, SODEP, DYP ve Refah Partisi kamuoyu önünde Evren'i kendi görüşleri doğrultusunda yanıtlıyorlar. Sadece komünistler ve devrimciler bu yanıt olanağından yoksunlar. Onlar ya mahkemelerde yayın yasağı konulan konuşmalarıyla ya da legal veya gizli çeşitli yayın organlarındaki yazılarıyla görüşlerini halka iletmeya çalışıyorlar. Ama içinde bulundukları koşullar ne denli zor, baskılar ne denli ağır olursa olsun etkinlikleri artıyor. Evren bu nedenle sık sık komünizm tehlikesine işaret ediyor. Burjuva muhalefetin kimi liderleri bu nedenle bilimsel sosyalistlere karşı daha ihtiyatlı bir ifade kullanmak gereğini duyuyorlar.

Burjuva muhalefet bir yandan diktatörlükle, tüm uzlaşma kapılarını kapatmamaya özen göstererek çatışırken, öte yandan da halkın için için yükselen tepkisinin devrimci kanallara kaymaması, burjuvanin istediği sınırlar içinde kalması için kendisi yönünden gerekli önlemleri alıyor.

Bu durumda devrimcileri ikili bir görev bekliyor: Bir yandan örgütlenmelerine hız vermek ve ülkemizin sorunlarına kalıcı çözümler getirecek tek gerçek alternatif olan Sol Birlik'i güçlendirmek; diğer yandan ise burjuva muhalefetin soluksuzluğunu, diktatörlükle uzlaşmaya açıklığını kitlelere göstermek.

Diktatörlüğe karşı mücadelede burjuva muhalefetle devrimcilerin kimi talepleri doğal olarak çakışmaktadır. Burada en büyük tehlike çakışan talepleri sıralamakla yetinmek, burjuva muhalefetle ayrımlarımızı ve bizi tek gerçek alternatif yapan taleplerimizi kitlelere yeterince açıklayamamaktır.

Kitleler benzer talepleri savunan güçler arasında doğal olarak daha güçlü olanını seçeceklerdir. Burjuva muhalefetin devrimcileri çekmeye çalıştığı platform da budur.

Burjuva muhalefetle işbirliği yapılırken ayrım noktalarımızı da sürekli sergilemek, hiç de diktatörlüğü bırakıp okun sivri ucunu burjuva muhalefete yöneltmek gibi sol bir hataya düşmek değildir. Tersine, güçlü bir devrimci alternatifin oluşturulması ancak diktatörlüğe karşı mücadelenin yanısıra diğer muhalefet güçlerinin soluksuzluğunun da sergilenmesi oranında gerçekleşebilecektir.

"İstanbul dünyanın en ucuz şehri"

"Dünyanın en ucuz şehri Istanbul". Ekim ayı ortalarında Günaydın gazetesinde çıktı bu haber. Üstünde de elini ağzına siper edip kulağınıza fısıldar gibi bir başlık: **"Cebinizde mark varsa-ya da maaşınızı mark olarak kazanıyorsanız"**

Isviçre Bankalar Birliği dünyanın 49 büyük şehrinde bir araştırma yaptı, 119 kalem malı karşılaştırdı. 100 mark Istanbul'da, Tokyo'dan, New York'dan, Abu Dabi'den, Buenos Aires'den daha fazla mal aldı. Ve Istanbul dünyanın en ucuz şehri seçildi.

14 Ekim günlü Hürriyet gazetesinde Emin Çölaşan'ın Ahu Tuğba ile yaptığı röportajda sahnelerimizin komple show sanatçısı **"vallahi"** diyordu **"Türkiye çok ucuz... Tabii her şey ucuz... Hele Avrupa'ya göre çok ucuz"**. Çölaşan soruyordu: **"Ekmek kaç lira?"** Bilmiyordu.

Ahu Tuğba'nın çalıştığı gazinoya adamlar geliyordu, cebleri markla, dolarla dolu. 500 bini bir gecede bırakıp gidiyorlardı. Kiminin ardından **"demir tüccarı"** diyorlardı, kimine **"elli tane gemisi var"** diyorlardı. Ahu Tuğba'nın ve onun müşterilerinin yaşamı bu: Avrupalara gidip geliyorlar, markla, dolarla, sterlinle alışveriş ediyorlar. Ama ekmeğin fiyatını bilmiyor Ahu Tuğba. Ekmeği dövizle satmıyorlar ki nereden bilsin!

Bu, Türkiye her yerden ucuz lafını Özal ailesi de sık sık kullanıyor. Semra Özal dışarlara gidip geliyor. Sonra gazetecilere **"Aslında Türkiye çok ucuz"** diyor.

Dünyada iyi bir apartman dairesinin kirası

İstanbul	900 dolar
Atina	860 dolar
Oslo	850 dolar
Bombay	830 dolar
Düsseldorf	760 dolar
Helsinki	710 dolar
Kopenhag	680 dolar
Johannesburg	680 dolar
Manila	660 dolar
Milano	650 dolar
Lüksemburg	640 dolar
Stockholm	640 dolar
Viyana	590 dolar
Tel Aviv	470 dolar
Lizbon	420 dolar
Dublin	360 dolar

Görüldüğü gibi, İstanbul bütün bu kentlere tepeden bakıyor.

Turgut Özal uzakdoğu gezisine çıkıyor. **"Türkiye ucuz emek cenneti, gelin yatırım yapın"** diyor.

Türkiye ucuz emek cenneti! Işte asıl gerçek budur! Ama emek ucuz olduğunda ekmek aslanın ağzındadır. Türkiye'de ücretler son beş yıl içinde satın alma gücü olarak yarı yarıya gerilerken büyük şirketlerin kârları son otuz yılda görülmedik bir şekilde arttı. Zam üstüne zam yapılırken, **"enflasyon artıyor"** diye ücretler, maaşlar, taban fiyatları düşük tutuldu. Ilaçlara bile **"tüketim azalsın"** diye zam yapıldığı savunuldu. Mezar taşlarının fiyatı asgari ücretin üstüne çıktı.

Kısacası Türkiye'de emek ucuzladıkça can ucuzladı. Yoksulluğun en kepazesi ile vurgun zenginliğinin şatafatı aynı sokakta gezinir oldu. Uçak dolusu işadamıyla uçak dolusu rezillikle ekonomik politikalar çizildi. Türkiye sonunda patronların, dolarların, markların cenneti oldu çıktı.

İstanbul dünyanın en ucuz şehri! İstanbul'da emek dünyanın her yerinden daha ucuz. Istanbul'da 1 dolara 550 lira veriyorlar. Karaborsada belki daha fazla. Cebinde mark, dolar, bulundurana Istanbul ucuz!

Işgücünü ucuza satanlara peki? Gecekonduda oturanlara? Işsizlere?

Selim YALÇIN (TKP)

DEMOKRASİ VE DIŞ POLİTİKA

Ülkemizdeki demokrasiyi kazanma sorunu, dünya sorunlarından, dünyamızdaki ve bölgemizdeki gelişmelerden bağımsız değildir. En başta, insanlığın önünde duran varlık-yokluk sorusu, savaş mı-barış mı sorusu geliyor. Amerikan emperyalizminin dünya çapında silahlanma yarışını körükleme, uzayın militarizasyonuna yönelme, başka ülkelerin topraklarına nükleer roketler yerleştirme, sosyalist ülkeleri çepçevre saldırgan üslerle donatma, sosyalist ülkelerle gerginliği tırmandırma, halkların ulusal ve sosyal kurtuluş savaşını ezme politikası Türkiye'deki gelişmeleri etkilemiyor mu? Bir kere, Türkiye'deki faşist rejimin baş destekçisi, dünya egemenliği planlarıyla insanlığı serüvenlere sürüklemeye kalkışan Amerikan emperyalizmidir. Topraklarında 60'ın üzerinde Amerikan üssü bulunan, ABD ile SIA'yı, "Sovyet askersel tehdidi" yalanı temelinde "Mutabakat Antlaşması"nı imzalamış bulunan Türkiye'de Barış Derneği üyeleri niçin yargılanıyorlar? Işçilere yönelik kara listeler, devlet memurlarına, aydınlara yönelik güvenlik soruşturmaları, gençlere yönelik fişlemeler, Kürt halkına yönelik kanlı kırım Amerikan çevik kuvvetlerine sağlanan kolaylıklardan, F-16 savaş uçağı projesinden, "Rogers Planı"ndan ayrı düşünülebilir mi?

Türkiye'deki demokrasi sorunu, uluslararası finans kapitalin Türkiye gibi ülkelere yönelik politikasından, borçlar sorunundan, IMF'den apayrı ele alınamaz. Uluslararası finans kapitalin kemerleri daha da sık, sendikal hakları yok et, üreticiyi mahvet, sanayileşmeyi kenara bırak, yatırımları durdur direktifleri düşünce ve örgütlenme özgürlüğü ile, toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkı ile asla bağdaşmayan, tersine süngü zorunu gerektiren ve getiren direktiflerdir. Yerli-Yabancı holdinglerin daha da palazlanabilmesi için, Türkiye'nin Amerikan bankalarının istilasına uğraması için, verilen bir doların misliyle geri alınabilmesi için, serbest bölgeler kurulması için, KIT'lerin Dünya Bankası ve Morgan Guarantee tekeli eliyle tasfiye edilebilmesi için sıkıyönetimler, polis yasaları, sansür gerekmiyor da ne gerekiyor?

Demek ki, demokrasi isteyen her muhalefet gücünün barış konusunda, dış borçlar ve dış ekonomik ilişkiler konusunda berrak, açık bir politikası olmak zorundadır. Bu konulara karşı net bir yaklaşım, çözüm programları, alternatif politikalar geliştirilmezse, muhalefet ne ülke içinde, ne de uluslararası planda kimsede güven uyandıramaz. Türkiye'yi demokrasiye götürmek mücadelesinde olumlu bir rol oynamak isteyen her politik gücün dış politika konusunda da açık bir programı olmalıdır.

Sol Birlik, muhalefet güçleri içinde böyle bir programa sahip olan tek politik güçtür. Sol Birlik'in "Demokratik Güçbirliği Platformu"nda yer alan istem ve hedefler, demokrasi için böylesi bütünsel bir programı oluşturuyor. Emperyalizme bağımlı dış politikaya son vermek; dünya barışını, yumuşama ve silahsızlanma sürecini güçlendiren bağımsız bir dış politika izlemek; ABD ile imzalanan gizli-açık antlaşmaları iptal etmek; topraklarımızın komşularımıza saldırı üssü olarak kullanılmasına son vermek; Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ına Amerikan nükleer roketlerinin yerleştirilmesini engellemek; dünyamızdaki öteki barış güçleriyle dayanışma içinde olmak; emperyalist çevrelerin ve bir avuç yerli tekelin çıkarına yürütülen ekonomik politikaya son vermek; IMF, Dünya Bankası, OECD ve benzeri uluslararası ekonomik ve mali kuruluşlarla yapılmış ve Türkiye ekonomisini emperyalizme bağımlı hale getiren eşitsiz anlaşmaları iptal etmek; tüm ülke ve uluslararası kuruluşlarla eşit, karşılıklı yarara dayanan ilişkiler kurmak; ekonomide, sanayı ve tarımda ekonomik bağımsızlığı sağlayacak bir politika izlemek; Ortadoğu'da ulusal ve sosyal kurtuluş savaşı veren halklarla dayanışma; Kıbrıs halkının haklı mücadelesini desteklemek; Türk-Yunan anlaşmazlık konularının barışçı temelde çözümü; askersel harcamaların azaltılması...

Sol Birlik, bütün demokrasi güçlerini, demokrasiyi kazanmanın, onu koruyup geliştirmenin uluslararası önkoşullarını da yaratmak için ortak mücadeleye çağırıyor.

Çete kime derler?

Yavuz hırsız ev sahibini bastırmaya çalışıyor. Iktidardaki çete, halka, halkın evlatlarına, komünistlere, ilericilere **"çete"** diyor. Sıkıyönetim bildirileri, diktatörlüğün hezeyan dolu demeçleri, yağlı, besili bir harami başından, bir işbirlikçiden başka bir şey olmayan başbakanın konuşmaları bu sözlerle başlıyor, bu sözlerle bitiyor. Peki, gerçekte çete kim?

Eskiden çete sözünün güzel bir anlamı vardı. Kurtuluş savasında halkın kendiliğinden örgütlediği çeteler, emperyalist işgalcilere kök söktürdüler. Ağa zulmüne, padişah zorbalığına karşı dağları mekan tutmuş çeteler, Ulusal Kurtuluş Savaşı'na katıldılar.

Ama daha sonra **"çete"** sözü, bu kez, küçük çaplı soyguncuların, vurguncuların, hırsızların kurdukları küçük örgütler için kullanılır oldu. Halkın dilinde, **"çete kurmuşlar, bilmem nereyi soymuşlar" "beş kişilik bir çete çıkmış, mahalleyi kasıp kavurmuş"** deniliyordu. Sonra işler daha da gelişti. Ikinci Dünya Savaşı yıllarında **"ihtikarcılar" "savaş zenginleri", "karne-kupon çeteleri"** türedi. Işler giderek büyüdü.

Şimdi artık küçük hırsızlıklar, küçük soygunlar için değil, daha büyük vurgunlar, daha kapsamlı talanlar için çete kuruluyor. Şimdi mafyacılarla açık işbirliği yapılıyor. 12 Eylül zenginleri, türediler cep doldurma harekatına giriştiler. Üstelik bu çetelerin kolları pek uzun oluyor. Örneğin bir kolu bakıyorsunuz ordu komutanlarına cunta üyelerine uzanıyor, öbür kolu hükümetin içinden ses veriyor.

Bakalım ENKA holdinge ENKA'nın başı başbakanla oturur, başbakanla kalkar. Yakın zamana kadar bu holdingin üyelerinden biri bakandı. ANAP çetesi işbaşına gelince ENKA çetesinin şansı açıldı. Bütün dış ticarette işin kaymağı ENKA'ya düştü.

Petrol işinde de başka iki çete var. Cerrahoğlu ve UM. Birbirlerine girdiler, aradaki kavgada ANAP'lı bakanın başı yendi. Arada sırada çeteler arası kavga olağandır. Kastelli çetesinin başını da böyle bir kavga yedi. Ama onlar yine de birbirlerine tutkundurlar. Şimdi Kastelli çetesinin başını kurtarmak, milyarlardan ona da pay çıkarmak için iş başındalar.

Koç ve Sabancı çeteleri daha deneyimli, daha eski çetelerdir. Bunların başındakiler yıllardır halkın kanını emerler. Yönetime hangi çetenin geleceği konusunda sözlerinin ayrı bir ağırlığı vardır.

12 Eylül'de ülke yönetimine el koyan MGK ise tam anlamıyla bölücü, silahlı, terörcü bir generaller çetesidir. Yukarıda sayılanların yanı sıra, uluslararası çetelerin de tam desteğiyle ve silah zoruyla memleketin başına çöreklendiler. Ilericileri, yurtseverleri zindanlara attılar. Yüzlerce yuttaşın kanına girdiler. Kendi suçlarını örtebilmek için, ilericilere, komünistlere, demokratlara **"bölücü çeteler"** adını takmaya çalıştılar. Oysa kendileri iktidara el koyar koymaz, memleketi bölüp, bir kısmına Amerikan üssü, bir kısmına NATO manevra alanı, bir kısmına serbest bölge adını verdiler. Yabancı çeteleri memleketimize çağırdılar. **"Bizim memlekette iş gücü çok çok ucuzdur, buyurun!"** dediler. Kürdistan'ı ise toptan savaş alanı ilan ettiler. Kürt halkına savaş açtılar. Bir kısım köyleri, bir kısım köylüleri, Kürt göçerlerine, Kürt köylülerine karşı kışkırttılar. Kısacası kelimenin tam ve gerçek anlamıyla bölücülük yaptılar.

Bu çete daha sonra hükümeti uluslararası planda, başka çetelerle sıkı sıkı bağlı ANAP çetesine bıraktı. ANAP'ın bir kolu ırkçılarda, katiller çetesi MHP'de, Evrenin biraderi Ziya ül Hak'ın ülkesinde, şeriatçı Suudilerde, Arap sermayesindedir. Öteki kolu Vaşington'da IMF adlı uluslararası çeteye uzanır. Başka çeteler kendilerini gizlemeyi başarsalar bile ANAP çetesi, özellikle başındaki harami, pervasızdır. O, örneğin IMF çetesinin yetkilisiyle şöyle konuşur:

"-Sen bizden 160 milyarlık zam istedin değil mi?

-Evet, çok mu olur?

-Hayır çok olmaz, Woodward, az olur, 160 milyarlık zam beni kurtarmaz.

-Şaka yapmıyorsunuz değil mi mister Özal!" IMF çetesinin yetkilisi sevinçle bağırır: **"Aman allahım, bu bir harika!"**

Işte iki çete reisinin konuşmaları böyledir. Güvenirler birbirlerine. ANAP çetesinin başı örneğin IMF çetesinin başına şöyle der; **"Sana bu iş olacak diyorsam bana güven. Zaten birbirimize karşılıklı güven duymazsak bu işi ne sen götürebilirsin ne ben."**

Bizdeki çeteler Türkiye'yi soymada talan etmede uluslararası çetelerle ortaktırlar. Gerçekte **"çete"** sözünde de ortaktırlar. ABD'nin başındaki Kaliforniya mafyasının (bu çete daha çok silah tekellerinin hizmetindedir) adamı Reagan, bağımsız, başına buyruk ülkeleri, Küba'yı, Nikaragua'yı nasıl **"terörist çetelerin yönetiminde ülkeler"** olarak ilan ettiyse bizimkiler de Türkiye'de bağımsızlıktan, demokrasiden sosyalizmden yana olanları çete ilan etmeye, Sol Birlik üyesi partileri bu partilerin yandaşlarını yıkıcı çeteler, bölücü çete üyeleri olarak damgalamaya yeltendi.

Kısacası yavuz hırsızlar ev sahibini bastırmaya çalışıyor. Ama boşuna gayret! Evimizi, yurdumuzu sahipsiz bırakmaya, hırsıza, uğursuza teslim etmeye hiç niyetimiz yok.

İşbirlikci tekellere ayak bağı olan "babalar"

Of'lu **"Baba"** ölürken cenazesine dönemin Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay bizzat katılmıştı. Sunay'ın o sırada saygıyla önünde eğildiği Of'lu Hasan'ın dışında kalan öteki **"babalar"** da birer **"saygın iş adamı"**ydılar. Bu **"babaları"**, barış ve iyi komşuluk ilişkilerinin şaşmaz bir izleyicisi olan sosyalist Bulgaristan mı yaratmıştı?

Elbette hayır! **"Babalar"**, daha çok ve daha kısa sürede büyük kârlar elde etmek için kaçak ve karanlık yollardan döviz, yedek parça bulmak isteyen büyük tekellerin kirli işleri için ördükleri Tahtakale olmasaydı, acaba **"saygın iş adamları"** olabilirler miydi? Çukurova Holding'in kaçakçılık suçundan yargıç önüne çıkması daha başka neyin kanıtı olabilir?

Ne ki, 12 Eylül ile birlikte büyük tekellerin **"babalara"** gereksinimleri kalmadı. Döviz, yedek parça, silah kaçakçıları holdingler için birer ayak bağı haline geldiler. Çünkü tekeller, **"babalara"** gördürdükleri kirli işlerin aynısını, 12 Eylül'den sonra **"yasal"** yollardan yapmaya başladılar. Devletin kirli paraların **"sırdaş"** hesapta tutulabileceğini **"yasal"** bir olanak haline getirmesi, dış alım ve dış satımı doğrudan holdinglerin yönetimine bırakması, mafyacı kaçakçıları kapı dışarı etmeye yetmişti. Ayrıca **"babalara"** bir pay ayırmaya gerek kalmamıştı.

Bekir Çelenk de holdinglerin pay vererek besleyip büyüttükleri **"saygın iş adamları"**ndan, **"babalardan"** birisiydi. O da öteki bir çokları gibi safdışı edilmesine karşın yine de yakayı kurtaramadı. Çünkü anti.komünist, anti-Bulgar kampanya için malzeme gerekiyordu; bulundu: Kirli işleri kamuoyunca çok iyi bilinen **"babalar"**.

Cuntanın **"babalar"**dan topladığı malzemeleri ideolojik kışkırtmaları için gönüllü yardımcılarının da desteği ile **"ustaca"** kullandığını kabul etmek gerekir. Öyle ki, bu kampanyalara sorunların özüne inemeyen, polis kafasıyla çözümlemeler yapan bir kısım aydın dahi kendini kaptırdı. Kuşkusuz cuntanın hesabı belliydi, açıktı.

Şimdilerde bu hesap daha da açıklık kazandı. **"Babalar"**ın pis çamaşırları kullanılarak, bir yandan gerici-faşist güçler aklanmak istenmekte. Öte yandan da, bunlar, sosyalist Bulgaristan'a kara çalmanın bir aracı haline getirilerek soğuk savaş komplocularının ellerine teslim edilmektedir.

Anlaşılan o ki, faşizm, ağır kalp hastası Bekir Çelenk'ten soğuk savaş komplosuna yarayacak **"önemli"** bir malzeme çıkartamadı. Bu nedenle olmalı, çok hayıflanıyor. Hayıflanırken dahi sosyalist Bulgaristan'a çamur atmaktan gerçi kendisini alıkoyamıyor. Sözgelimi tekelci basın, ağır kalp hastasının günlerce sorguya çekilirken, bunun ölüme yol açabileceği olasılığının üzerinde hiç mi hiç durmuyor. Ama sözümona Bulgar doktorların Çelenk'in çok kısa sürede öleceğini **"söylediklerini"** manşet yapıyor.

Açıktır ki, manşet edilen bu haber, bir acınmayı dile getirmiyor, uzun süre kamuoyu üzerine yağdırılacak bir **"iftira"** kampanyasına Çelenk yeterince alet edilmediği için **"yas"** tutuluyor.

Papa davası adli rezalet olarak sürüyor, emperyalizmin oyunlarını sergiliyor

Ağca'nın 114 yalanı "Bulgar parmağı" bulunmasına yetmedi

"Papa davası"nın duruşmaları, sekiz haftalık aradan sonra 18 Eylül'de yeniden başladı. Roma'daki davaya, Türk basını gibi Batı basını da artık pek ilgi göstermiyor. Çünkü dava, onlar için başlangıçtaki **"çekiciliğini"** epey yitirmiş durumda. Ikinci Papa davası ile güdülen amaç, **"Bulgar parmağı"** temasıyla Roma'da antikomünist cadı kazanı kaynatmaktı. Oysa dava bu amaçtan kısa sürede ve ister istemez **"saptı"**! Papa suikastiyle ilgili bütün izler, tüm ipuçları, Bulgaristan'a ve sosyalist ülkelere değil, Başta ABD olmak üzere Batı'ya uzanıyordu. Hazırlanan komplonun sonuçsuz kalacağı daha ilk günlerden belli olmaya başlamıştı. Böyle olunca da, faşist kukla Ağca, manşetlerden düştü, iç sayfalara itiliverdi. Anlaşılan o ki, Ağca'nın tekrar manşetlere çıkabilmesi için, tespit edilebilmiş 114 yalanına yenilerini ekleyerek, Bulgaristan'ı ve Sovyetler Birliği'ni ipe sapa gelmez iddialarla **"suçlamaya"** devam etmesi gerekiyor.

Ağca, ikinci tur duruşmaların ilkinde patronlarına yeni bir uyarıda bulundu. Beyaz Saray ve Vatikan'ın, aralarında tezgâhladıkları komplolarla dünyaya hâkim olmak istediklerini söyleyen Ağca, **"Bu iki güç dünyada iftiralar ve yalanlarla hâkimiyet kurmayı amaçlıyorlar"** dedi. Bulgarlarla ilgili suçlamalarını geri almayacağını söyleyen Ağca, hemen ardından yeni bir **"açık"** daha verdi: **"Ancak, Bulgar bağlantısı oyunun sadece bir parçasıdır."** (Cumhuriyet, 19 Eylül 1985) Besbelli ki, hapishanede vardıkları anlaşmayı patronlarına bir kez daha hatırlatıyor Ağca.

Daha önceki duruşmalarda, Bulgaristan'la ilgili olarak sadece **"Vicdanım rahat olarak söylüyorum, Bulgarlar suçludur"** diyebilen Ağca'nın ipiyle kuyuya inenler, şimdi oradan nasıl çıkabileceklerini kara kara düşünüyorlar. Ağca'nın nasıl bir yalancı olduğu dünya alemin gözü önünde ispatlanınca, Italyan yargıçlar yeni bir soruşturma açmak zorunda kaldı ve sorgu yargıcı Franco Ionta, Batılı istihbarat örgütlerinin Ağca ile hapishanede vardıkları anlaşmayı araştırmaya başladı.

Aralık 1981'de CIA ve Italyan askeri istihbarat örgütü SISMI'nin, Bulgar yurttaşları aleyhine ifade vermesi halinde özgürlüğüne kavuşacağı ve kendisine bir pasaport sağlanacağı vaadiyle Ağca'yla anlaşmaya vardıkları artık herkesçe biliniyor. Ağca ile hapishanede yapılan pazarlığı, SISMI başkan yardımcısı General P. Musumeci ve örgütün başkanı General G. Santovito'nun yardımcısı olan F. Pazienza birlikte kotarmışlardır. Işin ilginç tarafı, sözkonusu anlaşmaya doğrudan ya da dolaylı katkıda bulunan, SISMI ya da meşhur P-2 mason locası mensubu toplam 16 kişi, o tarihten sonra şu veya bu şekilde ortadan yok olmuşlardır: Bazıları ölmüş, bazıları da esrarengiz şekilde kaybolmuşlardır. Bu arada, hapishanede Ağca'yla bizzat görüşenlerden CIA'nın adamı Pazienza, banker R.Calvi'nin ölümü ve P-2 skandalı ile ilgili olarak arandığından, önce Roma'daki ABD elçiliğine sığınmış, sonra da SISMI'nin sağladığı özel bir uçakla ABD'ye kaçmıştır. Pazienza, Italya'ya teslim edilmemek için halen ABD'de hapiste tutulmaktadır.

Antonov'un avukatlarından G. Consolo'nun belirttiği gibi, savcı A. Marini, **"Bulgar parmağını"** ispatlayabilmek amacıyla adli tatil süresince Türkiye, Hollanda ve F. Almanya'da sürdürdüğü soruşturmalardan tüm çabasına rağmen eli boş olarak Roma'ya dönmüştür. Emperyalizmin Roma'da tezgâhladığı antikomünist, kutsal haçlı seferi, tam bir adli rezalet olarak damgalanmaya ve geri tepmeye mahkumdur.

Kürt halkını inkâr yurtseverlik değil, şovenizmdir

Son nüfus sayımı sırasında yurttaşlara, bildikleri **yabancı diller**" arasında Kürtçe'nin de sorulması, Millet Meclisi'nde kimi milletvekillerini ayağa kaldırdı. Nasıl olur da, resmen, yurttaşlara Kürtçe bilip bilmedikleri sorulur, diyorlar. Bu, onların ulusal duygularını incitmiş ve belki de **"milli birlik ve bütünlük bozulmuş"**..

Bu pek sayın **"millet"** vekillerinin duygularını anlıyoruz. Ülke topraklarının bir avuç dolar karşılığında ABD'ye, NATO' ya, petrol zengini kral ve şeyhlere satışa çıkarılması, Türkiye' nin emperyalizmin bir ileri karakolu haline gelmesi, ulusal onurun beş paralık edilmesinin nice örnekleri onları hiç mi hiç ilgilendirmiyor da, Kürt halkının adını duyunca celalleniyor, aslan kesiliyorlar.

Aslan kesiliyorlar, çünkü Türkiye'de çok şey yasaktır. ama şovenlik değil. Bu hak (!) yasalarla, jandarmanın süngüsü, polisin copu ve Evren'in asasıyla garanti altına alınmıştır. İsteyen Kürt halkına sövüp saymakta özgürdür. Bu yüzden başına bir iş gelmeyeceği gibi, kanının **"asil"**liğini, **"vatana"** bağlılığını ispatlamış; bir nice övgüyü, madalyayı ve parsa kapmayı da hak etmiş olur..

Diğer yandan, bu çok sayın milletvekillerinin duyduğu endişelerle olmasa bile, çoğu kişinin aklına gelmiştir: Bu soru da nereden çıktı, diye.

Sözkonusu istatistik formlarını hazırlayan kuruluşlar boş mu bulundular dersiniz? Oralara bazı **"bölücü ve komünistler"**mi sızmış? Yoksa bu, Kürt sorununda yeni, daha **"gerçekci"** bir politika belirlemenin işaretleri mi? Belki de yıllardır sürdürülen Kürt halkını inkar, zorla eritme politikasının başarısızlığı artık anlaşıldı..

Böyle düşünmek gülünç olur. Ne böyle bir sorun MIT'in, hatta Cunta başlarının haberi olmadan formlara girerdi, ne de Kürt halkına yönelik azğın, terörist politikada bir değişme vardır. Böyle bir sorunun formlara konması yalnızca basit şeytani hesaplarladır.

12 Eylül darbesinden bu yana Kürt halkı üzerindeki zulüm kat kat arttı. Bu dünya kamuoyunda da tepkiler yaratıyor.

Yurtseverlik mi, Zorbalık mı?

Faşist rejim, bu konuda da zaman zaman köşeye sıkışıyor. Böyle bir soru ile amaçlanan şudur: Dış kamuoyuna, görüyorsunuz, biz gerçekleri kimseden gizlemiyoruz, denecek. Ama diğer yandan, böylesine bir zulüm ortamında büyük çoğunluğun Kürtçe'yi **"yabancı dil"** olarak bile yazdırmaktan kaçınacağı açık. Zaten, tembihli memurlar bildiklerini yapacaklar. Öyle olunca da, ortaya, belki milyonu bile bulmayan küçük bir rakam çıkacak. Ve böylece, Kürtçe'nin, Türkiye'de ancak birkaç yüzbin kişinin konuştuğu bir **"yabancı dil"** olduğu, orada ne bir ulusal sorunun, ne de azınlık sorununun olmadığı ispatlanmış olacak!

İşte bazı milletvekillerini yanlışlıkla ayağa kaldıran şey, böylesine şeytani, gülünç bir oyundan başka şey değil.

Evren ve Ozal tayfasını bir yana bırakalım, bu konuda **"özgürlükçü"**, **"demokrat"** veya **"sosyal demokrat"** geçinen ötekilerin tutumu malum. Örneğin bir **"demokrasi kavgası"** veriyor görünen Ecevit'in bu konudaki tutumu ötekilerden farklı değil. Burjuva politikacıları Kürt halkını inkârda birbirleriyle yarışıyorlar.

Ecevit, Kürt halkıyla ilgili olarak kendisine sorulan sorulara, **"Türkiye'de Kürt yok"** diye cevap veriyor, ya da, onlar için **"Doğu halkı"** terimini kullanıyor ve **"Türkler, Kürtler, başka azınlıklar diye ayırım yapmıyoruz,"** diyor.

Bu gerçekci, özgürlükçü ve demokrat bir yaklaşım mıdır ve bu anlayışla Türkiye'de demokrasi gerçekleşir mi?

Kürt halkının kendi anadilinde bir tek okul bile yokken, Kürtçe bir gazetenin ve kitabın yayınına bile izin verilmezken ve bunu yapmaya cesaret edenler zindanı boylar, işkencelerin türlüsünü görürken, ayırım olmadığını söylemek demokratça, dürüstçe bir tutum mudur? Eğer ayırım yoksa ordu, komando, polis birliklerinin Kürdistan'da estirdikleri bunca terör ve zulüm niye?

Ne var ki, Ecevit de ve onunla aynı konuma düşen öteki **"aydın"**, **"demokrat"** olma iddiasındaki insanlar da, bu tür sözlerle gerçeği değiştiremezler, sorunlara çözüm getiremezler. Bu türden, gerçeğe aykırı iddialar kişiyi ançak gülünç duruma düşürür.

M. Ali Birand, 23 Ekim tarihli Milliyet'te **"Kürt Sorunu Avrupa'da Giderek Yaygınlaşıyor"** başlıklı makalesinde, farklı açıdan da olsa işte bu duruma dokunuyor. Kürt sorununun giderek bir uluslararası sorun haline geldiğini, Türk hükümetini ve onunla birlikte Türk aydınlarını, demokratlarını sıkıştırdığını dile getiriyor; Kürt halkını inkârın gülünçlüğünü vurguluyor.

Evet, demokrat, aydın ve çağdaş olmak isteyen her insanımız bu gerçeğin üzerinde düşünmelidir. Şovenizm ve bu kavramlar birarada varolamaz. Kürt halkına baskı politikasının Türk halkına hiç bir yararı yoktur. Tersine, bu politika, Türkiye' de demokrasinin sık sık kesintiye uğramasının bir gerekçesidir.

Türk halkının sahip olduğu haklara Kürt halkının da sahip olmak istemesi onun en doğal hakkıdır. Halklarımız yanyana, kardeşçe yaşayabilirler. Kardeşliği engelleyen bu zulüm politikasıdır. Türk halkını Kürt halkına karşı kışkırtmak gericiliktir, Kürt halkının haklarını tanımamak, yurtseverlik değil, zorbalıktır.

SOL BIRLIK, Kürt halkı üzerindeki baskı ve zulmün son bulmasını ve Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etme hakkını savunuyor. Biz halklarımız arasında kardeşliği, eşitliği savunuyoruz. Biz her iki halk için özgürlük ve demokrasi istiyoruz. Biz, emperyalizme, zulme, gericiliğe karşı her iki halkın birlikte mücadelesini savunuyoruz.

Bu, bir avuç işbirlikçi ve zorbanın dışında, her iki halkın ezici çoğunluğunun çıkarına olan politikadır. Gerçek yurtsever tutum budur. Devrimci ve demokrat tutum budur.

NATO Başkomutanı Türkiye'nin komşuları için bir nükleer tehdit olmasını istiyor

Evren'in yakın dostu Rogers Türkiye'nin de dostu mu?

NATO başkomutanı Amerikalı general B. Rogers, Çorlu'da Çevik Kuvvetler'in katıldığı NATO manevralarını izlemek için Türkiye'ye geldi. Rogers'in geliş amacı, hiç kuşkusuz sadece NATO manevralarını izlemek değildi. 1983 yılında **"Macera Ekspresi"** manevralarını izlemeye geldiğinde, Kürdistan'ın bu bölgelerini **"geleneksel çatışma bölgeleri"** ilan eden Rogers, bu kez de bir NATO planının yürürlüğe girmesi için Türkiye'ye yeni dayatmalarda bulunmaya geliyordu.

"FOFA" diye adlandırılan ve 1983 yılının Aralık ayında NATO Dışişleri Bakanları Toplantısı'nda Türkiye'nin de onayı ile kabul edilen bu plan, NATO birliklerinin Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeleri 500 km kadar derinliklerine kadar karadan, havadan konvansiyonel ve nükleer silahlarla vurmayı amaçlıyor. Plana göre sosyalist ülkelerdeki komuta ve kontrol merkezleri, haberleşme hatları tahrip edilecek, böylece **"düşmana"** yani sosyalist ülkelere **"şaşırtıcı"** sözde **"caydırıcı"** ilk darbe vurulacaktır. Rogers bu planın gereği olarak F-16 uçaklarına 500 km menzilli nükleer füzelerin takılmasını, Türkiye'de var olan nükleer füzelerin değiştirilmesini istiyor. Yine Rogers'in Mayıs ayında doğrudan Genel Kurmay'a verdiği raporda, Istanbul ve Çanakkale bogazlarına Patriot adlı füzelerin yerleştirilmesi yer almaktadır.

Bilindiği gibi bugüne kadar Türkiye'de menzili 40 km olan Honest John füzeleri bulunmaktaydı. ABD bir süredir bu füzelerin eskidiğini bahane ederek uzun menzilli silahlar yerleştirmek ve Sovyetler Birliği'ne karşı nükleer tehdidini artırmak için Türkiye'ye baskı yapıyordu. Rogers'in yeni dayatmasında 1000 km menzilli F-16 uçaklarından 4 filonun, yani 72 uçağın verilmesi ve çifte kapasiteli kullanılacak bu F-16' ların önemli bir bölümüne 500 km menzilli nükleer füzeler yerleştirilmesi isteniyor.

Gazeteler, Rogers'in gelişini, bu plan üzerine NATO üyesi ülkelerin **"görüş ve tepkilerini"** almayı amaçlayan bir **"nabız yoklaması"** olarak nitelerken, uçakların ve yeni nükleer füzelerin menzilleri üzerinde ayrıntılı bilgiler vererek Türkiye'nin bu planı kabul etmesi halinde ilk kez kendi savunma sistemi içinde kendi sınırları dışına çıkabilecek bir gücü yerleştireceğini belirtiyorlar.

Rogers kimin nabzını yokluyor? Yakın dostu Evren'in mi? Yoksa Genel Kurmay Başkanı Üruğ'un mu? Yine hatırlanacağı gibi **"12 Eylül' le ferahladık"** diye açıklamalar yapan eski ABD Başkanı Carter, Evren ile Rogers arasındaki dostluğu anlatmakla bitiremiyordu. Yunanistan'ın NATO'ya dönüşü konusunda şunları söylüyordu: **"Sayın Evren'le (General Rogers) çok yakın dosttu. Sayın Evren'in, çok takdir ettiğim bu güçlü liderin iyi niyetli yaklaşımı olmasaydı, bu sorun çözülemezdi. Tamamen iki askerin şahsi dostluğu sayesinde gerçekleşti. Yıllarca uğraşıp, vaadler yapıp, telkinlerde bulunup başaramamıştık, ama dostlukla oldu. 12 Eylül 1980 harekatı olmasaydı, bu mümkün olmazdı."**

Evren'in nabzı da, kalbi de Amerika ile birlikte atıyor. Rogers ile kol kola ABD planlarını yoluna koyuyor. ABD Türkiye'den ne istiyor? Türkiye Ortadoğu'da ABD'nin jandarması olsun, ülkemizin toprakları ABD için Ortadoğu'ya özellikle Basra Körfezi'ne yönelik sıçrama tahtası olsun. Bir de Sovyetler Birliği'ne karşı saldırı üssü olsun, nükleer bir tehdit oluştursun istiyor. Rogers'in de ABD'nin de nabız yoklamasına ihtiyaçları yok. NATO Başkomutanı konu ile ilgili gazetecilerin sorusunu, **"Nükleer silahlarla ilgili olan her konu çok gizli katogorisindedir. Ne doğrularım, ne de yalanlarım. Türk Genel Kurmayı'na çeşitli kanallardan bilgi verilmiştir."** diye yanıtlıyor. Genel Kurmay Başkanı Üruğ da yanıt veriyor: **"Ne bizim savunmamız için, ne de Avrupa cephesindeki savunma için NATO'da böyle bir planlamaya gidilmemiştir. Rogers, önerilerini yüksek sesle düşünmektedir."** Oysa Rogers, yüksek sesle düşünmüyor, yüksek sesle konuşuyor. Türkiye'deki yakın dostları, meslekdaşları adına açıklama yapıyor. Işin adını koyuyor. Türkiye, savunma sistemi içine sınırlarını aşabilecek bir nükleer gücü yerleştirmelidir. diyor. Çünkü ABD'nin ve NATO'nun çıkarı bunu gerektiriyor, **"yakın dostlarıma"** engel olmak istiyenler duysun demeye getiriyor.

Nitekim Üruğ açıklamasının son cümlesinde, **"Resmiyete intikal etmiş bir durum yoktur. Türkiye'ye henüz NATO'dan bir başvuru yapılmış değildir."** diyerek ABD ve NATO'nun çok yakın dostu bir üst bürokrat tavrını eksiksiz sergiliyor. Yarın NATO'dan **"resmi başvuru"** yapıldığında, 1983 NATO Dışişleri Bakanları Toplantısı'nda Türkiye'nin onayladığı bu plana Genel Kurmay Başkanı Üruğ, **"Yüksek sesle düşünülen bir plan"** diyebilecek midir? Türkiye'nin ulusal savunması, komşuları üzerinde bir nükleer tehdit unsuru olmasını gerektirmiyor. Türkiye'nin böyle bir saldırgan konumdan elde edeceği hiçbir çıkar yoktur diyebilecek midir. ABD'nin yakın dostu olmak NATO generalleriyle içli dışlı olmak, hiç kuşkusuz böyle bir tutum almaya imkan tanımayacaktır.

Öteyandan, Londra'daki Uluslararası Stratejik Araştırma Enstitüsü Başkanı J. Alford, **"Kısa menzilli Lance füzeleri Türkiye için yeterlidir. Ankara bu konuda karar vermeden önce alacağı silahların Sovyetler Birliği üzerinde bir tehdit unsuru yaratıp yaratmayacağını düşünmek zorundadır."** diyor. Oysa Ankara, ABD'ye kölece bağımlı, NATO'nun ileri karakolu bir politika izliyor. Rogers ile Evren'in çok yakın dostlukları iş bitiriyor. Türkiye, sınırlarını aşabilen nükleer silahlarla donatılıyor ve ABD' nin her dediğini uygulayabilen konuma getiriliyor.

Nobel Barış Ödülü atom savaşına karşı çıkan doktorlara verildi

1985 Nobel Barış Ödülü **"Dünya Doktorları Atom Savaşını Önlemek Için"** adlı uluslararası örgüte verildi. Kısa adı IPPNW olan örgüt bir grup Sovyet ve Amerikan bilim adamının girişimiyle 1980 yılında kurulmuştu. Ikl kongresini Mart 1981'de yapan örgüt o zaman 12 ülkeden 71 doktordan oluşuyordu. Bugün ise 40 ülkeden 145 bin doktoru çatısı altında birleştiriyor.

Ödülü alan birliğin kurucularından olan Sovyetler Birliği Ulusal Kardiyoloji Araştırma Enstitüsü Genel Direktörü Dr. Yevgeni Tschasov ve Amerikan Birleşik Devletleri Boston Harward Üniversitesi Kardiyoloji Profesörü Dr. Bernard Lown birlikte alacaklar.

Hatırlayacağınız gibi gazetemizin 1 Ağustos 1985 tarihli sayısının 8. sayfasında barışıcı doktorların yayınladıkları broşürden bazı bölümleri **"Barışcı doktorlar uyarıyor"** başlığıyla vermiştik. IPPNW'nin politikacılar, bilim adamları ve doktorların görüşünu alarak yayınladığı bu broşürde, sağlığı ve yaşamı ciddi şekilde tehdit eden atom savaşının, korkunç ve onarılmaz sonuçları bilimsel olarak açıklanmış ve **"tüm bu anlattıklarımızı yaşamamak, atom saldırısı felaketinden kurtulmak, onu ta başından engellemek mümkündür"** denilerek bir de çağrı yapılmıştı.

Nobel Ödülü'nün IPPNW'ye verilmesi kararının gerekçesinde de bu çağrıya değinilerek **"Bir nükleer savaş sonrası dünyanın uğrayacağı felaketi bilimsel olarak açıklayan doktorlar barış hareketine paha biçilmez katkıda bulundular. Bu bilimsel katkıyla dünya barış güçlerinin bilincini yükselttiler"** deniliyor.

Nobel Ödülü'nün kendilerine verildiğinin açıklanmasından sonra IPPNW adına bir konuşma yapan Dr.Lown atom denemelerinin acilen durdurulmasını da istedi.

Öte yandan Amerikalı 300 bilim adamı da Reagan'ın **"Yıldızlar Savaşı"** projesinde çalışmayı, bu projenin insanlığa sadece yıkım getireceği ve bilimin böyle bir amaca hizmet etmemesi inancında oldukları gerekçesiyle reddettiler. **"Yıldızlar Savaşı"** projesinde çalışmayı reddeden bilim adamlarının arasında Nobel ödülü sahibi 14 fizikçi ve kimyager bulunuyor.

Demokratik programda ekonomi için neyi öneriyoruz!

Baştarafı 2. sayfada

şılanması için kullanılmalıdır.

Evren-Özal diktatörlüğü kamu iktisadi teşebbüslerini, köprüleri, barajları satışa çıkardı. Kamu sektörü korunmalı, güçlendirilmeli ve kaynaklarının tekellere peşkeş çekilmesine son verilmelidir.

Özetle biz, ülke ekonomisinin, emperyalistlerin ve bir avuç yerli tekelcinin çıkarlarına göre değil, halkın ezici çoğunluğunun çıkarlarına göre düzenlenmesini istiyoruz. Ekonomiyi düze çıkaracak yol budur. Ancak böylece kaynakların emperyalistlerin ve bir avuç yerli tekelin kasalarına akması, israfı önlenebilir, yatırımlar hızlanır, işsizlik sorununa çözüm bulunur. Ancak böylece emekçi halk yoksulluk cenderesinden, orta kesimler yıkımdan kurtarılabilir.

Besbelli, bugün önerdiğimiz program bir sosyalist ekonomi programı değildir; hatta tekelleri bile ortadan kaldıracak bir program değil o. Ama ülke ekonomisinin bugünkü çıkmazdan kurtulmasında önemli, ileri bir adım olacaktır. Ve biz bu programı, faşist diktatörlüğe, bugünkü kötü ekonomik gidişe karşı olan tüm toplum kesimleriyle birlikte gerçekleştirmeyi öneriyoruz. O, diktatörlüğe karşı olan en geniş halk kesimlerinin üzerinde birleşebileceği bir programdır.

SSCB'nin önerileri dünya barışını koruyor

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Mihail Gorbaçov ekim ayının ilk haftasında yaptığı Fransa ziyaretinde açıkladıgı önerilerle, sosyalist ülkelerin dünya barışını korumak yolundaki kararlılığını bir kez daha kanıtladı. Genel sekreterin 3 Ekim günü Fransa Millet Meclisi'nde yaptığı konuşmada üç nokta özellikle göze çarptı:

1. Sovyetler Birliği ABD'ye iki taraf için de geçerli olmak üzere uzaydan tüm saldırı silahlarının yasaklanması, ayrıca tarafların kendi toprakları üstünde üslenmiş ve öbür tarafın topraklarına varabilecek menzilli nükleer silahların köktenci bir şekilde yüzde 50 azaltılmasını önerdi.

2. Avrupa daki orta menzilli füzelerin azaltılmasına yönelik bir anlaşma derhal ve uzayın silahsızlanması ve stratejik silahların azaltılmasıyla ilgili diğer görüşmelere bağlı olmadan imzalanabilir.

3. Gorbaçov, Sovyetler birliğinin Avrupa da orta menzilli füzelerin sayısını haziran 1984 itibariyle tek taraflı olarak dondurmuş olduğunu (moratoryum) anımsattı.

SBKP Genel Sekreteri, ülkesinin Avrupa'da üslenmiş olan SS 20, SS 5 ve SS 4 füzelerinden moratoryumu aşan miktarları söküp hurdaya çıkardığını ve böylece orta menzilli Sovyet füzelerinin sayısının Avrupa topraklarında 1970 düzeyinin altına inmiş olduğunu belirtti. Gorbaçov, SSCB'nin uzayın barışçı amaçlarla kullanılması için Birleşmiş milletlere bir öneri paketi sunmuş olduğunu anımsattıktan sonra, ülkesinin Avrupa'nın ortasında bir **"nükleer silahlardan arınmış bölge"** oluşturulması önerisini de desteklediğini belirtti. Genel sekreter son olarak ülkesinin gerek Fransa, gerekse Ingiltere ile füzelerin azaltılması için ikili görüşmelere de hazır olduğunu söyledi.

SSCB'nin bu tür geniş kapsamlı silahsızlanma önerilerini kamuoyuna sunması tüm barış güçleri için yeni umut perspektifleri getirirken, silahlanma ve savaş hazırlıklarının nereden kışkırtıldığını da bir kez daha ortaya koydu. NATO'nun önde gelen ülkelerinden hiç birisinin hükümet temsilcileri bu açık önerilere aynı açıklıkla yanıt vermedi. Kendi toprakları üstünde dile getirilmiş bu önerilere Fransa Devlet Başkanı Mitterand, bir yandan önerileri selamladıklarını, diyaloğun sürmesi gerektiğini söylerken, öte yandan ikili füzelerin azaltılması görüşmelerini kesinlikle red etti. Aynı Mitterand bir yıl evvel moratoryum gündeme geldiğinde kendi ülkesinin ve Ingiliz füzelerinin moratoryum dışı kalmasında ısrar etmiş, Sovyetler birliğinin bu olanaksız öneriyi kabul etmemesi nedeniyle de Fransa ve Ingiltere moratoryumu red etmışlerdi. Şimdi Fransız ve Ingiliz füzeleri üzerinde görüşmeler yapılmasına da karşı çıkmakla Mitterand, ne denli samimiyetsiz olduğunu göstermiş oldu. Aynı öneriye Ingiliz Dışişleri Bakanı Howe daha diplomatik bir yanıt verdi: **"Asla asla dememeli"**. Ancak sonuç aynı. Federal Almanya hükümeti ısrarla önerileri yorumlamamakta direnirken, ABD hükümeti de, sürdürülen Cenevre görüşmelerine atıfta bulunarak önerilerin yeni niteliğini göz ardı etmeye çalıştı.

Buna karşılık tüm dünya barış güçleri, bu yeni önerileri selamladılar ve ülkelerinin hükümetlerini bu önerileri desteklemeye çağırdılar ve SSCB'nin son üç yılda yapmış olduğu diğer önerileri de anımsatarak dünya barışına yönelen tehditlerin başta ABD olmak üzere kapitalist ülkelerden geldiğinin bir kez daha altını çizdiler.

Yalnızca son üç yılın bilançosu Sovyetler birliğinin dış politikasındaki barışçıl sürekliliği kanıtlamaya yeterli. Genç Sovyet devleti 1917'de ilk olarak bir **"barış kararnamesi"** çıkararak icraatına başlamıştı. Bu kararnameden Gorbaçov'un Paris önerilerine dek süregelen çizgi, Leninist barış politikasının sürekliliğini gözler önüne seriyor. Buna karşılık ABD ve diğer NATO ülkeleri silahlanma ve savaş kışkırtıcılığını sürdürmek çabasında. Kuşkusuz bu hükümetlerin bu politikalarını sürdürüp sürdürmeyecekleri başta o ülkelerdeki barış güçleri olmak üzere dünyanın tüm barış güçlerinin savaşımına bağlı. SBKP Genel Sekreteri Gorbaçov'un Fransa gezisi sırasında yaptığı önerileri, kapitalist ülkelerdeki egemen güçleri açık tavır almak zorunda bırakıyor, çünkü artık tekellerin kitleleri **"savunma için silahlanma"** yutturmacası ile avutmaları olası değil.

SSCB'nin son yıllarda yapmış olduğu en önemli dört öneri:
1. SSCB 1982 haziran ayında, hiç bir zaman ilk olarak nükleer silah kullanmayacağını açıkladı ABD, aynı tür bir açıklama yapmaya yanaşmadı.
2. SSCB 1983 ağustos ayında hiç bir zaman ilk olarak uzaya uydu-imha silahları yerleştirmeyeceğini açıkladı, ABD bu açıklamaya da katılmadı.
3. SSCB 1984 nisan ayında, Avrupa topraklarına yeni orta menzilli füze yerleştirmeyeceğini açıkladı, ABD moratoryumu red etti.
4. SSCB 1985 ağustos ayında tüm nükleer deneyleri durdurduğunu açıkladı, ABD buna da katılmayı red etti.

Sovyet barış önerilerinin olumlu yankıları

Sovyet ve Amerikan kozmonotları

Sovyet ve Amerikan kozmonotları, uluslararası Astronotlar Federasyonu'nun Stockholm' de toplanan kongresinde Gorbaçov'un yeni önerilerini desteklediklerini açıkladılar. Sovyet kozmonotu Vladimir Şatalov, Svetlana Savitskaya ve Amerikan astronotu John Angel, Katrin Sulivan ortak açıklamada uzayın silahlanma yarışının değil, barış ve ilerleme yarışının, tüm insanlık yararına kullanma yarışının bir alanı olmasını istediler.

İngiliz İşçi Partisi parlamenteri Mortimer

"Sovyetler Birliği, Birleşik Amerika ve nükleer silaha sahip öteki batılı devletlerin de aynı yönde adım atmasını haklı olarak beklemektedir. Gorbaçov'un son girişimi ve önerileri güncel ve en can alıcı sorunlarına doğru ve yapıcı, adaletli çözümün yollarını gösteriyor."

Hindistan Başkanı R. Gandi

Bağlantısız ülkeler adına yaptığı açıklamada Gandi, **"Gorbaçov'un açıkladığı önerileri sadece salamlamak değil, tüm ilgili tarafların da aynı doğrultuda somut adım atması gerekir"** dedi.

Dünya Barış Konseyi

Gorbaçov tarafından açıklanan yeni öneri ve girişimleri, silahlanma yarışını durdurma, nükleer silahsızlanmayı başlatma, uluslararası durumu iyileştirme ve dünya barışı yönünde atılmış önemli bir adım olarak niteledi. Bildiride yeni Sovyet önerilerinin dünya barış güçlerine yeni bir iyimserlik aşıladığı, bu iyimserlikle milyonların, barış savaşımını daha da aktifleştirecekleri kaydedilerek bu girişimlerin desteklendiği belirtiliyor.

Dünyanın bir çok ülkesinden devlet adamları, parti liderleri, sendikal kuruluş, kadın, gençlik örgütleri, barış hareketleri, basın-yayın organları Gorbaçov'un açıkladığı önerileri, **"her an patlamaya hazır uluslararası gergin durumu iyileştirmeye, nükleer savaş tehlikesinin bulutlarını dünyamız üzerinden dağıtmaya, tüm insanlığın barışçı geleceğini güvence altına almaya yönelik gerçekçi, yapıcı ve kapsamlı bir program"** olarak niteliyorlar.

Emperyalist- Siyonist saldırganlığın Tunus cinayeti

Emperyalist-Siyonist stratejik bağlaşmasının Ortadoğu bölgesine ilişkin planları suya düşürüldükçe, kudurganlığı ve gözüdönmüşlüğü tırmanıyor. Dökülen kanlar henüz kurumadan yenileri başlıyor.

ABD-Israil en büyük vahşeti 1982 Haziran'ında göstermişti. Saldırı, o zaman tam bir soykırımına dönüşmüştü. Bununla Lübnan'ın teslimiyetçi Camp Davit zincirinin bir halkasına bağlanması, bölünerek Arap dünyasından koparılması, Israil örneği ırkçı bir devlet yapısına kavuşturulması ve Filistin devriminin boğulması amaçlanmıştı. Ne ki, bu saldırı, Lübnan ve Filistin halkının çok büyük kayıplar pahasına yürüttüğü çetin politik ve askeri savaşla, önce durduruldu, daha sonra da adım adım geriletildi.

1984'te Batı Beyrut'taki güçlü yığınsal halk eylemi, ABD ve öteki NATO üyesi ülkelerin askeri birliklerini çekilmek zorunda bıraktı. Yüzkızartıcı Israil-Lübnan anlaşması yırtıldı. Falanjistlerin Lübnan Devleti'ni tekelleri altına alma planları boşa çıkartıldı. Raşit Karame başkanlığında ulusal birlik hükümeti kuruldu. Bütün bu süreç boyunca, Sovyetler Birliği'nin etkin desteği ve çıkar gözetmeyen yardımları bu tarihsel başarılarda önemli bir yer aldı.

ABD ile kahyası siyonist Israil, Türkiye'nin de içinde ve yakınında bulunduğu bölgeyi yeni bir askeri maceraya itmek için zorbalık yapmaya bugün de devam ediyor. Israil'in Tunus'taki FKÖ karargahını savaş uçaklarıyla bombalaması, ABD'nin uluslararası hava sahasında korsanlık yapması ve yine Israil'in Güney Lübnan kukla ordusunu yeni ve gelişkin silahlarla donatarak bir askeri maceraya hazırlaması bölgedeki gerginliği daha da tehlikeli boyutlara ulastırdı.

Diğer yandan, Israil'in Tunus'taki FKÖ karargahını bombalamasının bir önemli amacı daha açıkça su yüzüne çıktı: FKÖ'yü bitirmek.

Belirtildiği gibi, Emperyalist-Siyonist bağlaşma 1982' de öngördüğü hedeflerine tam ulaşamadı. Fakat bu saldırının sonunda FKÖ lideri Arafat, gerçek temsil gücünü önemli ölçüde yitirdi. Saldırı, özellikle Filistin büyük burjuvazisini korkutmuş, onu Filistin devletinin kurulabileceği umudundan uzaklaştırmıştı. Bu uzaklaşma, FKÖ içinde çalkantılara yol açtı, örgüt içinde bunalım yarattı. Ayrıca Filistinli yurtseverlerin aralarındaki sorunları, FKÖ'nün birliğinin korunmasına ve zaafa uğratılmamasına özenli bir yaklaşımın gereklerine yeterince uymadan çözmeye çalışmaları, bir çok hatanın da yapılmasına kapıları araladı. Bu durum, hem FKÖ'yü zayıflattı, hem de Arafat'ı kendi itibarını da sarsan ciddi hataları yapmaya yöneltti.

Bütün bunlara karşın, yine de FKÖ, uluslararası planda Filistin halkının temsilcisi olma özelliğini kaybetmedi. Bu özellik yokedilemediği için, son Kral Hüseyin-Arafat planı dahi, ABD tarafından kabul görmedi.

ABD, sadece Ortadoğu'da değil, dünyanın bütün öteki köşelerinde de, ulusal ve toplumsal amaçlı güçlerin savaşımına **"terör"** diyerek saldırıyor. O, Lübnan ve Filistin halkının Israilci işgalcilere karşı silahlı savaşını da böyle suçluyor.

Ne var ki, FKÖ'nün uluslararası alanda, Birleşmiş Milletler'de tanınması, temsilcilerine öteki devlet temsilcilerine verilen değerin verilmesi, emperyalizmin **"terör"** suçlamasını önemli ölçüde etkisizleştirmektedir. Bu nedenle, FKÖ karargahının bombalanması, onu yok etme planının bir parçasıdır. Bombalamanın, Arafat'ın karargahta olabileceğinin hesaplanarak gerçekleştirilmesi de bunu göstermektedir.

Çünkü, Arafat'ı öldürmek demek, FKÖ'yü temsil etme sorununu en öne çıkartmak demek olacaktı. Böylece FKÖ'yü FKÖ yapan birlik sarsılacak, yeni bir bunalıma girecekti. Temsil sorunu bahane edilerek, sadece FKÖ'nün değil, FKÖ adına bütün ulusal kurtuluş savaşı veren güçlerin de çıkarına olan uluslararası kazanımların, emperyalizm tarafından geri alınmasına olanak yaratacaktı. Bu hesap tutmadı, ama ABD ve Israil'in bu amaç için yürüttüğü planlı saldırılarından artık vazgeçtiği de sanılmamalıdır.

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Beklenen saldırılar

Türk ve Kürt halkı, Yurtdışında ve Türkiye'deki tüm ilerici, yurtsever güçler 1985 yılını Evren-Özal yönetimine karşı verilen mücadele de yeni bir müjdeyle karşıladılar. Aralık ayında altı siyasi partinin güçlerini birleştirerek aralarında Sol Birlik'i oluşturdular. Bu birlik faşizme karşı savaşan herkese yeni bir umut kaynağı olurken, Evren-Özal yönetimin şakşakcılığını yapan burjuva basınında da beklenen tepkiler gecikmedi. **"Milliyet"** gazetesi daha Sol Birlik'in kurulduğu günlerde **"Kaçak sol Türkiye'ye karşı birleşti. Ihanet cephesi kuruldu."** başlığını kullandı. (Milliyet, 17 Aralık 1984) Şimdi 12 Eylül'ün 5. yılını protesto eylemlerinin hızla yaygınlaştığı bir dönemde Sol Birlik'e yeniden saldırıyor ve **"Ihanet çephesi çözüldü"** başlığı atıyor. (Milliyet, 5 Eylül 85)

Bunlar beklenen saldırılardır. Bundan sonra da artarak sürecektir. Bu saldırıların çok yönlü amacı olmasada kanımca, temel hedef Sol Birlik'i geniş işçi ve emekçi çevrelerden, faşizme karşı güçlerini birleştirerek zorunda olan demokrasi güçlerinden soyutlamaktır.

Sol Birlik'i güçten düşürmenin, onu demokrasi savaşında ilişki kurulması gereken bir güç olmaktan uzaklaştırmanın yolları aranmaktadır. Günümüzün gerçeği akçesi ise elbette başta antikomünizmdir. Düşünce özgürlüğünü savunan, 141 ve 142 maddelere karşı çıkan çevrelere bu paslanmış silah gösterilmektedir. Işçi ve emekçilere yönelik olarak da **"dış güç"**, **"terör"**, **"kaçakcılık"** vb. uydurmalarla Sol Birlik'e karalanmak istenmektedir.

Ben, Sol Birlik'i oluşturan partilerin bu konuda gerekli titizliği göstereceklerine, engeniş emekçi çevrelerden soyutlanmak istenmelerine karşı gereken önlemleri alacaklarına inanıyorum. Benim dikkati çekmek istediğim nokta, Türk ve Kürt halkının şu anda içinde bulunduğu durumun çok iyi degerlendirilmesidir. Örf ve adetlere, geleneklere, ulusal duygulara ve degerlere yaklaşımda Sol Birlik'in tabanını daraltıcı yaklaşımlardan kaçınılmasıdır. Bu yönde atılacak her yanlış adım, Sol Birlik'in tabanını daraltacaktır. Oysa Sol Birlik' in programını hayata geçirebilmesi için, işçi, emekçi, köylü, esnaf, genç ve aydınların oluşturduğu Milyonların desteğine ihtiyacı vardır. Bu destek ancak Milyonların güncel ve acil taleplerine yanıt veren, onlara yol gösteren uygulanabilir günlük taktiklerin geliştirilmesiyle kazanılabilir.

"Milliyet" gazetesinin **"çözüldü"**, **"çatladı"** vb. saldırılarına gelince; Bu elbette gerçekleri yansıtmaktan çok, Sol Birlik'ten korkanların özlemlerini dile getirmektedir. Sol Birlik, daha bir yaşını bile doldurmamıştır. Faşist rejimin Sol Birlik'in dağılması yönündeki beklentisi mi, yoksa Türk ve Kürt halkının Sol Birlik'e olan güveni ve umudu mu gerçekleşecektir? Buna bir okur olarak yanıt vermek güçtür. Ama Sol Birlik gazetesinin 5. sayısını elime almış olmam, 12 Eylül'e yönelik değişik güncel istemlerin Sol Birlik F. Almanya Komitesi olarak duvarlara yapıştırıldığı görmüş olmam bana gelecege umutla bakabilmem için önemli göstergeler olarak yansıyor.

Herkes biliyor ki, Birlik olmak, birlikte çalışmak bugünden yarına gerçekleşmiyor. Nitekim Sol Birlik'de 12 Eylül' ün 4. yılında sonra kurulabilmiştir. Geleceğe yönelik kesin yargılara varmak için daha çok erkendir. Ama bu umut kaynağı düşmanı sevindirici bir yönde gelişmemelidir. Tersine Türk ve Kürt halkının beklentisi yönünde daha ileri adımlar atabilmelidir.

Bu nedenle, her okur gibi, ben de düşüncelerimi, duygularımı Sol Birlik gazetesine yazmayı bir görev kabul ediyorum. Bir aydın olarak üzerime düşeni yapacağım. Yeter ki Sol Birlik, bana ve benim gibi olanlara en geniş işçi ve emekçi kitleler arasında rahatlıkla savunabileceğim, yol gösterici, güncel sorunları ele alan konularla gereken malzemeyi verebilsin.

Bu öyle bir malzeme olsun ki, ben, yurtdışındaki AP veya DYP, CHP veya SODEP-HP, MSP veya RP'sine sempati duyan işçi ve emekçi arkadaşlarımıza bunların ortak istemler olduğunu bunun için birlikte hareket etmemiz gerektiğini, demokrasiyi ancak bu istemler etrafında birlikte savaşırsak kazanabileceğimizi anlatabileyim. Benim buna ihtiyacım var. Çevrem ve ilişkilerim bu talepleri dile getirmemin nedenidir.

Sol Birlik'e üstün başarı dileklerimi sunarım

Çoşkun Çağlayan
Düsseldorf

SOL BİRLİK
YAZIŞMA ADRESİ
Postlagerkarte
Nr. 056934 B.
41 Duisburg BRD

Özal ABD'ye sımsıkı bağlı olduğunu itiraf ediyor

Baştarafı 1. sayfada

yeni rolleri, ülkemizin bu planlara araç edilmesini benimsediğini ortaya koymuş oldu.

Aynı Özal basın toplantısında Ortadoğu ülkelerini kastederek, **"biz güneyi koruyan bir duvarız"** derken, **"Türkiye Ortadoğu girişinde kapı niteliği taşımaktadır"** diyen NATO şeflerinin sözlerini Türkçeye çevirir gibiydi.

Özal konuşmasında Suriye'den de söz etti. Aynı günlerde Suriye sınırlarında Sovyet füzelerinin yerleştirilmiş olduğunu iddia ederek Suriye'yi hedef gösteren NATO raporlarının basına sızdırılması da bir raslantı olmasa gerek.

ABD'nin topraklarımıza **"Amerika'nın Sesi"**, **"Özgür Avrupa"** ve **"Özgürlük"** adlı CIA denetimindeki radyoların antenlerini dikmek istediği biliniyor. Sovyet düşmanlığı, savaş kışkırtıcılığı yapma amacı taşıyan bu psikolojik savaş araçlarının antenleri topraklarımıza dikilirse, Sovyetler Birliği'ne karşı karaçalma kampanyasını daha geniş bir alana yayma imkanlarının olacağını birkaç ay önce ABD Savunma Bakan Yardımcısı Perle açıklamıştı. Perle açıkça, bu antenler Türkiye'ye dikilirse, tüm bölgeye ve dolayısıyla Sovyet Cumhuriyetlerine daha güçlü yayın yapılacağını söylüyordu. Antenler konusunda oldukça ısrarlı olan ABD bunun için Özal hükümetine 100 milyon dolar da teklif etti.

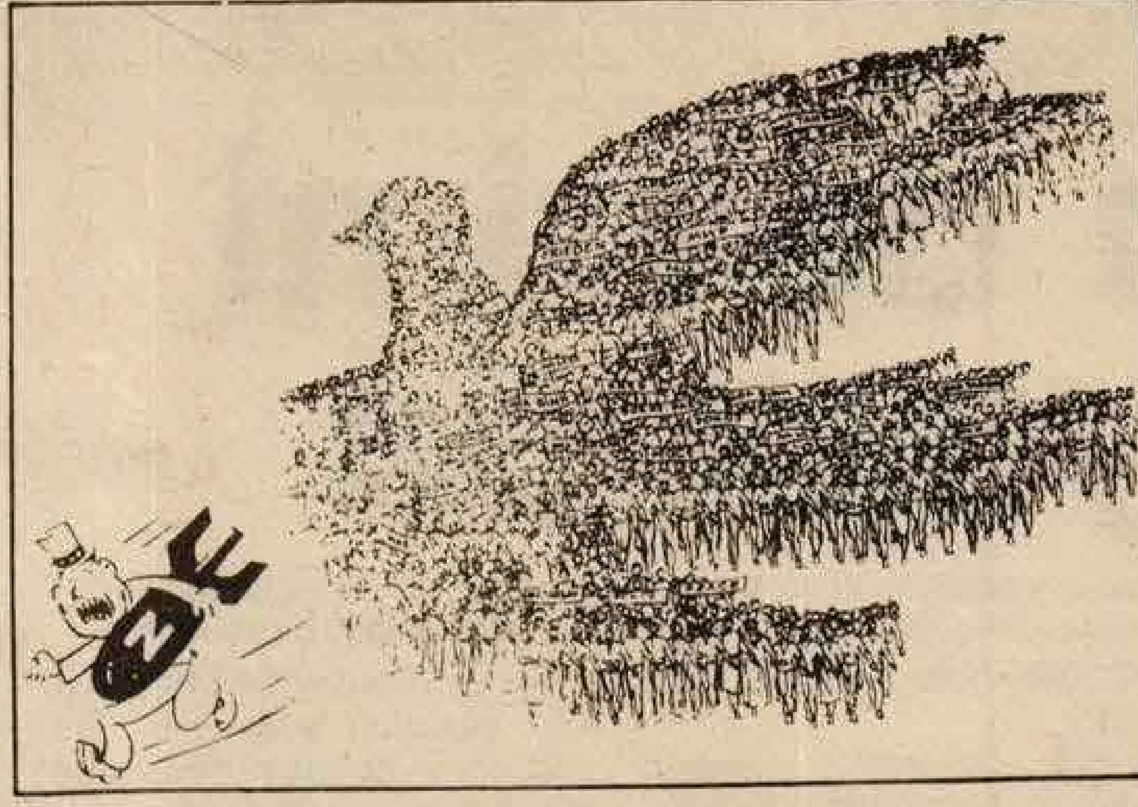
Özal ABD'nin bu isteğine, basın toplantısında Sovyetler Birliği'ndeki müslümanlardan söz ederek destek atışı yaptı.

Özal ibret verici çelişkilerle dolu konuşmasında bir başka Pentagon damgalı, içi boş tekerlemeyi yineleyerek **"kuzeyden gelecek tehlikelere karşı"** Türkiye'nin silahlanması, daha çok silahlanması gerektiğini de söyledi. Yani, kısacası, hem kuzey komşumuzun **"boğazını tutuyormuşuz"**, hem de **"kuzey komşumuz bizi tehdit ediyormuş"**. Yalanın bu kadar kabasına karşı gazeteci M.A. Birand Milliyette Türkiye'nin bu kadar silahı, nükleer füzeleri topraklarına yığdığında kimin kimi tehdit etmiş olacağını sormak gereğini duydu.

Zaten Özal da komşumuzun **"boğazını tutuyoruz"** dedikten birkaç dakika sonra **"tehlikenin geldiğini"** iddia ettiği yerden, sözde **"kuvvetli bir Türkiye istemeyen"** Sovyetler Birliği'nden tehlike değil de doğal gaz geldiğini, Sovyetler Birliği'ne ihracatın daha da artacağını itiraf edecekti.

Aslında Özal'ın basın toplantısı tümüyle itiraflar zincirinden başka birşey değildi, denilebilir. Özetle, bu konuşma Özal hükümetinin Türkiye'deki bugünkü rejimin ABD'ye sımsıkı bağlı olduğunun bir itirafıydı. Ama Özal'ın konuşmasında açıkça görülen bir başka itiraf da Türk-Amerikan ilişkilerinin **"efendi-köle"** ilişkisi türünden ilişkiler, tek yanlı, hiç eşit olmayan bir nitelikte olduğuydu. Özal söz verilen kredilerin gelmediğini, daha çok ihracat istedikleri halde, ABD'nin ihracatımıza kısıtlamalar getirdiğini, ABD ile dış ticaret açığının 700 milyon doları bulduğunu söylüyordu.

Ozal'ın basın toplantısında yaptığı açıklamalar, Özal hükümetinin Evren-Özal rejiminin Amerikanın saldırı planları çerçevesinde yurdumuzu, halkımızı tehlikelere sürüklemekte olduğunu birkez daha gözler önüne serdi. Işte bu güncel gelişmelerin kanıtladığı gerçek:
Demokrasiye kastedenler, aynı zamanda bağımsızlığın da düşmanıdırlar.

"Ya biz nükleer silahları yok edeceğiz, ya da nükleer silahlar bizi!"

Baştarafı 1. sayfada

ABD insanlığı yok edecek nitelikte olan konvansiyonel silahları geliştirmeme ve üretmeme konusunda anlaşmalıdırlar", "1 Ocak 1986 tarihinden geçerli olmak üzere SSCB ve ABD askeri güçlerinin sayısını dondurmalıdırlar", "Yeni Mali Yılda, SSCB ve ABD askeri bütçelerini dondurmalıdırlar" diyorlar.

Buna karşılık, emperyalist güçlerin her geçen gün askeri harcamalarını tırmandırdığı bir gerçek. Özellikle Reagan'ın işbaşına gelmesinden sonra, ABD'nin askeri harcamaları büyük bir artış gösterdi. 1982 yılında ABD'nin salt konvansiyonel silahlar için harcadığı miktar 88 milyar dolar iken bu miktar, 1984 yılında 132 milyar dolara yükseldi. Bunun önümüzdeki yıllarda daha da artacağı belli.

Doğabilecek bir dünya savaşının yegane sorumlusu emperyalizm olacaktır. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere, tüm ilerici, barış sever güçler, ABD emperyalizminin ve diğer emperyalist devletlerin, silahlanmadan vazgeçmeleri, barışın korunması için gün yok ki önerilerde bulunmasınlar; insanlığın barışçı bir dünyada daha özgür ve serbestçe yaşayabilmesi için çaba harcamasınlar.

Son **"Sofya önerileri"** de bunu bir kez daha kanıtlıyor. Ilk adım yine sosyalizmden. Ama buna karşılık Reagan ve diğer emperyalist güçlerin tavrı ise ortada. Daha birkaç gün önce Birleşmiş Milletler'in 40. oturumunda konuşma yapan Reagan, yeni öneriler konusunda tek kelime bile etmedi. Etmediği gibi, konuşmasının ağırlık noktası yine Sovyetler Birliği'ne saldırı oldu, Sovyetler Birliği'ni suçlamaya kalktı Reagan.

Günümüzde barış, işçi sınıfının ve ezilen halkların ulusal kurtuluş mücadelesinin bir parçası haline gelmiştir. Savaştan zarar görecek olanlar herzaman için ezilen emekçi halklar olacaklardır. Dünyada kalıcı bir barışın sağlanması için tüm ilerici, yurtsever, demokrat kişi ve örgütlerin birlikte mücadelesi kaçınılmazdır. Ya biz nükleer silahları yok edeceğiz, ya da nükleer silahlar bizi! Durum bu denli açık.

Evren nereye gidiyor?

Baştarafı 1. sayfada

Cuntabaşı Kenan Evren, süngü zoruyla yürürlüğe koydukları Anayasayı her yola başvurarak savunuyor. Aslında savunduğu sadece Anayasa değil, bir bütün olarak faşist rejim: 12 Eylül askeri darbesini, parlamentonun dağıtılmasını, tüm temel hak ve özgürlüklerin yokedilmesini, grevlerin yasaklanmasını, sendikaların kapatılmasını, cinayetleri, sürek avlarını, idamları, işkenceleri, toplama kamplarını, yurt topraklarının emperyalizme pervasızca peşkeş çekilmesini, Kürt halkının varlığına kasteden kanlı saldırıları, açlık ve sefaleti, işsizliği, zamları, hayat pahalılığını, rüşveti, yolsuzluğu, hırsızlığı, sendikacıların, barışçıların, aydınların yargılanmasını, sanat ve kültür düşmanlığını, gazete, dergi ve kitap yasaklayıp yakmaları, bilime ve çağdaş eğitim anlayışına karşı açılan savaşı, gençliğin düşman ilan edilmesini, çürüme, yozlaşma ve kokuşmayı... Kenan Evren işte bunları savunuyor. Demogojiyle, yetmezse tehditle, yetmezse tankıyla topuyla savunuyor. Savunuyor, çünkü korkuyor!

Cuntadan kurtulmadan, Anayasasından kurtulmak mümkün değil. Cunta Anayasası tarihin çöplüğüne atıldığında, cuntanın kendisi zaten **"gitmiş"**, daha doğrusu gönderilmiş olacak. Bunun başka yolu yok. Evren'in de gözdağı vereyim derken, farkına varmadan yaptığı itiraf bu. **"Millet de yapılan değişikliği kabul ederse çeker giderim"** demek, **"yığınlar bizi alaşağı ettiğinde, bir yolunu bulup Şah gibi, Somoza gibi kaçar giderim"** demektir.

Kenan Evren'in asla kabul edemeyeceği değişikliklerin başında, Anayasanın geçici 15 maddesinin geldiğini yazıyor gazeteler. Bu madde hükümüne göre, MGK (Cunta üyeleri) ve Ulusu hükümeti, aldıkları kararlardan ve bunların uygulanmasından ötürü hiçbir cezai, mali veya hukuki sorumluluk altına girmiyorlar. Yani bu hüküm yürürlükten kaldırılmadığı müddetçe, cuntanın ve hükümetinin yaptıkları yanlarına kâr kalacak! Askeri faşist cunta, T. Şahinkaya'nın kaymağını yediği F-16 rüşveti yüzünden bu geçici maddenin gündeme gelmesini istemiyor. Sadece cuntacı Şahinkaya'nın yediği rüşveti gizleyebilmek için değil, bu hüküm bir kez **"delinirse"** bunun peşinin geleceğinden çekindiği için.

Kenan Evren, **"bizim yaptığımız ihtilal değildir"** diyor ve güya faşizme çatıyor. En aşağılık cinsinden antikomünist yalanları sıralarken, bunun yanına **"faşizm tehlikesini"** ekleyerek, hem faşizmle komünizmi aynı türden göstermeye çalışıyor, hem de aklısıra kurumlaştırdıkları rejimi faşizmden **"tenzih"** ediyor. Daha ilginçi, Kastamonu konuşması sırasında faşizme **"çatarken"**, **"bir insanın kafatasına bakarak, kanına bakarak, bu Türk'tür, bu Türk değildir demek tehlikelidir"** diyen cuntabaşı, bir gün sonra Çankırı'da yaptığı konuşmada **"komünistler vatan bilmez, kan nedir bilmezler"** diyor. Bundan daha âlâ itiraf mı olur?

Faşist Evren ve şürekâsı, yığınların mücadelesiyle gönderilecektir. Çekip gitmeyecekleri kesin, ama kaçıp gitmeye fırsat bulup bulamayacakları biraz şüpheli! Gün gelir, onu da görürüz.

Evren-Özal af, özgürlük istemlerini bastıramıyor

Baştarafı 1. sayfada

tutuklulara özgürlük talebinin Evren-Özal çetesini giderek köşeye sıkıştırdığı, bunalttığıdır. Bugüne kadar ülkedeki demokrasi güçlerini ve uluslararası kamuoyunu göstermelik af tasarılarıyla oyalamaya, sahte demokrasiye inandırmaya çalışan Evren-Özal çetesi istediğini elde edemedi. Son Avrupa Konseyi kararı Evren'in tehditlerine, Özal'ın oyunlarına ciddi bir darbe vurdu. Hiç kuşkusuz ilericilerin, demokratların, yurtseverlerin faşist rejimin gerçek yüzünü açıklama mücadeleleri rejime bu darbenin vurulmasında temel gücü oluşturdu.

Diktatörlüğün Özal Hükümeti eliyle çıkaracağı **"af"** halkı özellikle **"genel af, politik tutuklulara özgürlük"** talebinde birleşen aktif çoğunluğu bölmeyi, uyuşturmayı amaçlayan bir manevradır. Çünkü 1982 anayasasındaki sınırlamalar ve özgürlükleri kısıtlayan bir dizi yasa ile Evren-Özal çetesi zindanlara atılan onbinlerce yurtseverin özgürlüklerinin yolunu tıkamış, kapamıştır. Demokrasi güçleri üzerinde devam eden baskılar, tutuklamalar, işkenceler, işkenceyle öldürmeler, Kürt halkına karşı sürdürülen saldırılar, kıyımlar genel af, politik tutuklulara özgürlük için diktatörlük rejimine karşı en geniş demokrasi güçleriyle sürdürülecek savaşın önemini bir kez daha ortaya koyuyor.

Ülkemizde zindanlara atılan onbinlerce yurtsever suçlu değildir. 12 Eylül ve daha öncesinde işkenceyle alınan ifadelerle hazırlanan iddianameler, sıkıyönetim mah kemelerinin verdiği mahkumiyet kararları, aslında insan haklarının, demokrasinin, temel özgürlüklerin süngü zoruyla çiğnendiğini kanıtlamaktadır. Yüze yakın politik tutuklu rejimin istediği ifadeleri vermediği için işkence altında öldürülmüştür. Diktatörlüğün baskı ve işkenceyle aldığı ifadelerle verdiği kararlar geçerli olamaz. Diktatörlük yurtseverleri yargılayamaz. Süngünün zorbalığıyla yurtseverlerin özgür yaşama hakları ellerinden alınmıştır. Zindanlara atılan onbinlerce insanın uğradığı haksızlık, bugün toplumu derinden etkilemekte, insanca yaşama onurunun sorumluluğunu duyan her kişiyi ilgilendirmekte, en geniş kesimlerin hak talebi olarak yükseldikçe rejimi sıkıştırmaktadır. Bu özgürce yaşama hakkının tekrar kazanılması için bir mücadeledir.

Politik tutukluların özgürlüklerine kavuşması sadece gasbedilmiş tek bir hakkın geri alınması demek değildir. Bu aynı zamanda siyasi görüşlerini özgürce açıklayabilme, yayabilme, örgütlenebilme hakkını kazanabilmektir. Kürt halkının kendi ana dilinde konuşabilmesidir. Fişlenmemektir. Dosyalanmamaktır. Takip altında yaşamak zorunda kalmamaktır. Özgürce dolaşabilmedir. Özgürce oy verebilmedir. Ülkenin bağımsızlığı için görüşünü söyleyebilmek, sesini, eylemini yükseltebilmektir. Istediği siyasi görüşü destekleme hakkıdır. Işkencecilerden, silahlı zorbalardan hesap sorma hakkıdır.

Genel Af, ve politik tutuklulara özgürlük, faşist diktatörlük rejimine, anayasasına, baskı yasalarına, tüm zulüm ve terörüne karşı demokrasi için, faşist rejimi alaşağı etmek için, sürdürülen savaşın başarısıyla kazanılacaktır.

Zindanlardan insanları kurtarmanın çeşitli hukuki yöntemleri, yasal formülleri olabilir, bulunabilir, geliştirilebilir. Ama yurtseverleri zindandan kurtaracak olan, gerçekten özgürlüğe kavuşturacak olan halkın gücü ve savaşıdır. Çünkü genel af, politik tutukluların özgürlüğü, 12 Eylül rejiminin saldırısına uğramış, silah zoruyla zindanlara atılmış insanların özgürlüğü sorunudur.

Katsayı arttı, maaşlar azaldı!
"Ne mutlu sanayiciyim diyene"

Baştarafı 1. sayfada

maları nedeniyle memurların eline geçen para açısından hiçbir fark olmadığı (üstelik bu 13 puanlık artış ancak Temmuz sonrası için sözkonusu) kolaylıkla görülebiliyor.

Yapılan hesaplamalara göre, memur maaşları 1986'da toplam olarak yüzde 31,2 oranında artmış olacak. (Geçen seneki artış da yüzde 30 dolaylarında gerçekleşmişti.) Tabii bu **"artış"** yine lafta kalacak. Özal'ın tüm göz boyama çabaları, bizzat devlet kurumlarınca yayınlanan resmi verilerle anında yalanlanıyor. Yeni katsayının açıklandığı gün, DIE'nin ve Hazine Müsteşarlığı'nın Eylül ayına ilişkin enflasyon rakamları da açıklandı ve bir kez daha açıkça görüldü ki, Özal hükümetinin **"enflasyonun belini kırdık"** iddiaları palavradan ibarettir. DIE'nin yayınladığı toptan eşya fiyatları endeksine göre, son bir yılda enflasyon oranı yüzde 47,4'e ulaştı. En iyimser tahminler bile, sene sonuna kadar bu oranın rahatlıkla yüzde 50'ye ulaşacağını gösteriyor. Dolayısıyla yeni katsayı artışı, memurların maaşını artırmak bir yana, aksine azaltmaktadır.

Yeni katsayının ilanından bir kaç gün sonra ise, Istanbul Sanayi Odası'nın 500 büyük firma ile ilgili 1984 yılı göstergeleri gazetelerde yayınlandı. Gazeteler haberi **"Özel sektörün altın yılı"** **"Ne mutlu sanayiciyim diyene"** başlıklarıyla verdi. Bu 500 şirketin kârları, bir önceki yıla göre yüzde 107 oranında artmıştı. Daha doğrusu kendi bilançolarında kâr hanesinde gösterdikleri miktarların artış oranıydı bu. Muhasebe oyunlarıyla gizledikleri kârlar da cabası! Yine bu bilançolara göre, en büyük 500 firmanın toplam ücret ve maaş ödemelerinin kâr, faiz ve kira gelirleri karşısındaki payı, 1983'de yüzde 56 iken, yalnızca bir yıl içinde yüzde 46'ya düşmüştür.

Fazla söze gerek var mı? Herşey apaçık ortada: Işte faşizm! Faşizmin sopası altında, bir avuç asalak kârlarına kârlar katarken, işçiler, memurlar daha çok yoksulluğa itilmektedir. Özal'ın ortalık tozpembe derken kastettiği de tam budur.

İngiltere sendikaları Evren'e başvurdu:

İdamlar durdurulmalı.
Genel Af çıkarılmalı.
Sendika davalarına son verilmeli.

Baştarafı 1. sayfada

Evren'e, Turgut Özal'a, Meclis Başkanı Necmettin Karaduman ve Adalet Bakanı Necat Eldem'e gönderdiler.

Ingiltere sendikaları adına beş kişilik heyet, Ingiltere'de bulunan DISK'li sendikacılarla birlikte 24 Ekim günü Türkiye Büyükelçiliği'ne giderek, taleplerini içeren metni ilettiler.

Aynı gün sendika merkezinde bir basın toplantısı düzenleyen Ingiltereli sendikacılar, gazetecilerin sorularını yanıtladılar. Genel Hizmetler Işçileri Sendikası Genel Sekreter Vekili Bill Morris verdiği yanıtta, **"Biz Türkiye'deki rejimin niteliğinde herhangi bir değişikliğin olduğunu, demokrasiye dönüş konusunda tek bir adım atıldığını görmüyoruz. Eğer Cunta tüm politik davaların ortadan kaldırılmasına, genel politik affın çıkarılmasına cesaret edebilirse bu, bizim için, "demokrasiye dönüş" konusunda tek bir adım atıldığının bir göstergesi olacaktır."** dedi.

Ingiltereli sendikacılar basın toplantısında dağıttıkları yazılı açıklamada, genel politik af talebinin Türkiye'de geniş halk yığınlarının istemi olarak yükseldiğini ve faşist rejimin bu isteği bastırmasının güç olduğunu belirtilerek, **"Şimdi Türkiye'de af için baskının tam zamanıdır, bu demokrasi mücadelesinde temel bir kazanım olacaktır."** görüşüne yer veriyorlar.

Ekim devrimi 68 yaşında

Bundan 68 yıl önce 7 Kasım'da Çarlık Rusyası'nda işçi sınıfı, Paris Komünü'nden sonra tarihte ikinci defa olmak üzere iktidarı eline geçiriyordu. Çağdaş insanlık tarihini derinden etkileyen bu olaydan 68 yıl sonra sosyalizm artık sadece Sovyetler Birliği'nde değil çeşitli ülkelere yayılmış olarak yıkılmaz bir kale gibi yükseliyor. Sosyalist ülkeler insanlık tarihinin gelişiminde her geçen gün daha belirleyici bir etkide bulunuyorlar. Başarıları her gün biraz daha artıyor. Kapitalizmin değil de sosyalizmin insanlık onuruna yakışır bir düzen olduğu her geçen gün biraz daha anlaşılıyor.

Ekim Devrimi'yle başlayan bu süreç insanlığa neler getirdi? Bunlara kısaca göz atalım:

Sosyalizm her zaman ve daha işçi sınıfı iktidarı ele geçirdiği andan başlayarak barışı savundu. Ekim Devrimi'nden sonra işçi sınıfı iktidarı altındaki Rusya 1. Emperyalist Savaştan çekildi. Bu yağma ve soygun savaşına karşı çıkarak, dünyanın mazlum halkların kanı pahasına paylaşılmasından uzak durdu.

Sosyalizm barış ve farklı sosyal sistemlere sahip ülkelerin birarada yaşaması politikasını her dönem sürdürdü. Ikinci Dünya Savaşı'nda en büyük özveriyi gösterip en büyük kayıpları vererek insanlığın faşizm belasından kurtulmasında başlıca rolü oynadı.

1945 sonrasında nükleer silahlanma yarışının durdurulması için her fırsatta çağrıda bulundu. Nükleer silahları ilk kullanan ülke olmayacağını açıklayarak insanlığın felaketi demek olacak böylesi bir savaşa karşı tutumunu açıkça ortaya koydu. Bu aynı zamanda sosyalizmin insanlığın geleceğine karşı duyduğu sorumluluğu da sergilemektedir. Sosyalizm doğduğu günden itibaren ezilen halkların umudu oldu, onların çıkarlarını emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı savundu. Halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini destekledi. Ulusların, bağımsız devlet kurmak hakkı da dahil olmak üzere kendi kaderini belirlemek hakkını tavizsizce savundu ve uyguladı.

Bugün de ilerici yönetimlerin iktidarda olduğu ülkelerden, kurtuluşu için savaşan ülkelere kadar; Nikaragua'dan, El Salvador'dan, Angola'ya kadar emperyalizme karşı mücadelede halklar sosyalizmi yanlarında buluyorlar. Onu en güvenilir dostları olarak tanıyorlar.

Ekim Devrimi'nden önce sosyalizm, burjuva görüşüne göre uygulanamaz bir ütopya idi. Işçi sınıfı ne devlet ne de ekonomi yönetebilirdi. Marksizm iyi bir düşünceler sisteminden başka birşey değildi.

68 yıl sonrasında günümüzün yaşayan sosyalizmi bu görüşleri çoktan çürütmüş bulunuyor. Sosyalizm uygulanabilmek bir yana her alanda emperyalizmle yarışıyor, hatta onu geçiyor.

Burjuvazinin elindeki üretim araçlarını toplumsal mülkiyete geçiren işçi sınıfı, üretici güçlerin gelişmesi önündeki engelleri kaldırarak onları özgür kıldı. Sömürüyü ortadan kaldırdı. Işşizlik, ekonomik bunalımlar, yoksulluk, yarından olan güvensizlik yokedildi.

Sosyalizm gelişim süreci içinde emperyalizmin, faşizmin ve her türden gericiliğin sürekli saldırısına uğradı, uğruyor. Bu saldırı kimi zaman savaş tehdidi, bazan doğrudan saldırı ama en çok da sosyalizmi çarpıtmak ve başarılarını küçümsemek şeklinde ortaya çıkıyor.

Gelecek sosyalizmindir. Geleceğin sahibi olan yaşayan sosyalizmi de her türlü saldırıya karşı ödünsüz korumak tüm komünistlerin, ilericilerin, demokratların önemli bir görevidir. Yaşayan sosyalizme karşı çıkarak, ona karşı emperyalizmin her yandan yönelttiği saldırılara şu veya bu şekilde destek olarak halklarımız için daha iyi bir gelecek kurmak olanaksızdır.

Gençlik yılında faşizm gençliğe ne veriyor?

Bilindiği gibi 1985 yılı, Birleşmiş Milletler tarafından Uluslararası Gençlik Yılı olarak ilan edilmişti. Bu amaçla dünyanın çeşitli ülkelerinde yapılan kutlamaların en görkemlisi de geçtiğimiz yaz aylarında Moskova'da yapılan 12. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali olmuştu. Dünyanın çeşitli ülkelerinden birçok gençlik ve öğrenci kuruluşunun temsilcisi olarak Moskova'ya gelen binlerce genç barış, bağımsızlık, silahsızlanma ve daha iyi bir dünya için taleplerini dile getirdiler.

1985 yılı aynı zamanda bugüne kadar 12. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali düzenleyen Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'nun da 40. kuruluş yılı DDGF tüm tarihi boyunca olduğu gibi yarının sahibi olan gençlerin daha iyi bır dünyada yaşamalarını sağlamak için mücadelesini sürdürecek.

Uluslararası gençlik yılında ülkemizdeki faşizm gençliğe ne verdi, ne veriyor?

1985 yılı ülkemiz gençliğinin daha yoğun suçlandığı, daha fazla baskı altına alındığı ve ülkedeki tüm olumsuzlukların kaynağı olarak daha fazla gösterildiği bir yıl oldu.

Faşist cunta ve Özal Hükümetine göre 'anarşi'nin baş sorumlusu gençlikti. Zaten hapishanelere doldurulmuş olanların büyük çoğunluğunu da gençler oluşturmuyor muydu? Bu gençlerin yarattıkları anarşi nedeniyle 12 Eylül gelmişti! Bu gençler zamanında rahat dursalardı bunlar da olmazdı!

Işte en başta bu nedenle gençliğe karşı dikkatli olmak gerekiyordu. Yapabilecekleri veya yapmaya yönelecekleri her şeyin altından anarşi çıkabilirdi. Giyimi beğenilmeyen, saçı uzun olan gençler sokaklardan toplandı; biraz dayak atılıp biraz da öğüt verilip bırakıldı. Tüm aramalarda, takiplerde, tutuklamalarda gençlerin özellikle de okuyan gençlerin üzerinde duruldu. Onlar suçlandı, baskı altına alındı. Gençlik bir dönemin suçlusu ilan edilerek psikolojik baskı altında da ezilmeye çalışıldı.

Gençlik yılında ülkemiz gençliğinin sorunları daha da ağırlaştı. Yine binlerce genç üniversiteye giremeyip okumak umutlarını unutmak zorunda bırakıldı. Üniversiteye girebilenleri ise parlak şeyler beklemiyordu.

Sadece öğretim üyeleri için değil öğrenciler için de bir baskı aygıtı olan YÖK aracılığıyla üniversitelerde kışla disiplini hakim kılınmaya çalışıldı. Ders programları, gençlerin başka şeylerle meşgul olmaması için aşırı derecede ağırlaştırıldı. Bunun sonucu olarak birçok öğrenci, bazıları da son sınıftan olmak üzere üniversiteden atıldılar. Örneğin Ankara'daki dört üniversiteye bağlı fakülte ve yüksek okulların son sınıflarından bu yıl atılan öğrenci sayısı 5000'i aştı. Bu sayının yalnızca son sınıflar için geçerli olduğunu düşünürsek bütün sınıflar için geçerli rakamın hayli yüksek olduğunu anlamak kolaylıkla mümkündür.

Eskişehir Anadolu Üniversitesi Açık öğretim Fakültesi'nde ise bu yıl değişen sınav sistemi nedeniyle başarısızlık oranı yüzde 90'a ulaştı. Sık sık değişen sınav sistemleri de YÖK'ün öğrencilere hediyelerinden bir tanesi

Üniversitelerin harçları sürekli arttığı gibi kışla disiplini altındaki öğrenci yurtlarında da yer bulmak neredeyse olanaksız. Buna ilkokul öğrencilerini bile etkileyen kitap ve kırtasiye fiyatlarındaki artışları da eklersek öğrenci gençliğin açlığa ve yersizliğe mahkum edildiğini anlarız.

Tüm bu zorluklara karşın okuyabilenler ise ne okuyorlar?

Üniversitelerde kürsüler gerici öğretim üyelerinin elinde kaldı. Ilerici-demokrat bilim adamları üniversitelerden sistemli olarak tasfiye edildi. Orta dereceli okullarda ise 'eğitim seferberliği' adı altında tüm ders kitaplarının yeniden yazılmasına yönelindi. Bu kitaplarda her fırsatta "milli birliği korumak", "aşırı ve bölücü akımlara karşı uyanık olmak", "dinine bağlı olmak" gerekçeleriyle gerici ve faşist ideolojinin propagandası yapıldı. Insan zekasının en büyük buluşlarından bir tanesi olan Darwin teorisinin yerine yaradılış teorisi geçirildi.

Eğitimin başlıca amacı düzene bağlı, şovenist, militarist görüşlere yakın bir gençlik yetiştirmek oldu.

Eğitimdeki bu gericileşmenin yaratıcıları ise son günlerde "irtica hortladı" teranesine yapıştılar. Sanki her türden gericiliği toplumun tüm kesimlerine yaymak isteyenler onlar değilmiş gibi, devlet desteğinde birçok kuran kursu açanlar onlar değilmiş gibi irticadan şikayete başladılar.

Evren, üniversiteleri açış konuşmasında, irticanın ulaştığı boyutların tehlikeli olduğunu söyledikten sonra üniversitelerin irtica karşısında en güvenilir mevziler olduğunu belirtti. Tasfiyeler nedeniyle çoğu kürsülerinde öğretim üyesi bile bulunmayan, ya da gericilerin eline kalmış üniversiteler mi irticaya karşı mücadele edecek? Orta dereceli okullarda "yemeği üç parmakla yemeyi ve yemekten sonra da parmakların yalanarak temizlenmesi gereğini" anlatan kitapları yardımcı ders kitabı olarak okutanlar mı irticaya karşı mücadele edecek? Bugün Türkiye'de asıl büyük irtica faşizmin ta kendisidir.

Dünya gençlik yılında faşizmin ülkemiz gençliğine eğitim alanında verdiği koyu bir gericilikten başka birşey değildir.

Bu yetmezmiş gibi, okullarda, yüksek eğitim kurumlarında öğrencilerin kanunlarda yer aldığı kadarıyla çok kısıtlı olan örgütlenme hakları bile tümüyle ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Öğrenci derneklerinin kurulmasını engellemek için her şey yapılıyor. Bürokratik formaliteler, keyfi yasaklar, baskı, tehdit ve tutuklamalar. Faşizm bu konuda kendi kanunlarını bile çiğniyor. Haklarını aramak için dilekçe veren öğrencileri bile tutuklamaya yöneliyor. Amaç korku ve yılgınlık yaratmak ve gençliğin örgütlenmesini mümkün olduğu kadar geciktirmektir.

Sürekli artan fiyatlar, durmak bilmeyen enflasyon ve işsizlik de gençliği büyük oranda etkiliyor. Okuma olanaklarını kaybeden gençler işsiz kalıyor. Okulu bitirebilenlerin bile iş bulma şansı hayli zayıf. Faşizm bu işsiz gençlik kitlesine yozlaşma ve lumpenliği aşılamaya çalışıyor. Kahveler işsiz gençlerle dolu. Bir yandan ahlak üzerine nutuklar atılırken öte yandan genç yaşta vücudunu satmak zorunda kalanların sayısı artıyor. Gençler arasında uyuşturucu kullanımı yaygınlaşıyor.

Ülkemiz gençliğinin güçlü bir anti-emperyalist mücadele geleneği vardır. Amerikan emperyalizmine, NATO'ya ve ikili anlaşmalara karşı, gerici iktidarlara karşı halkın mücadelesinin yanında yer almıştır gençliğimiz. Bu güçlü gelenek faşizmin tüm çabasına karşın yokedilememiştir, edilemeyecektir.

Faşizme karşı bir gösteriye dönüşen Ruhi Su'nun cenazesine de binlerce genç katıldı ve polis onlara "bu amcanız değil, dayınız değil, burada ne işiniz var" diye sordu.

Kendiliğinden gerçekleşen protesto eylemlerinde bile varlığını kitlesel katılımıyla duyuran ilerici gençlik kitlesi, faşizme karşı mücadelede örgütlenebildiği oranda üzerine düşeni daha da güçlü ve etkin olarak yerine getirebilecektir.

Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'nun 40. yılı

II. Dünya savaşının, Hitler faşizmine karşı kazanılan zafer ile bitmesinin hemen ardından, 1945 sonbaharında Londra'da Dünya Gençlik Konferansı toplandı. Değişik politik, ideolojik inançlara, dinlere sahip 30 milyon genç insanı temsil eden 64 ülkeden delegeler 29 Ekim'de Albert Hall'de biraraya geldiler.

Günler süren toplantı sonucunda savaşın acılarını yaşamış, yıkıntılarını görmüş genç kuşağın temsilcileri 10 Kasım 1985'de **"Gençlik Birleş! Kalıcı Barış Için Ileri!"** sloganını benimsediler ve bu amaç için Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'nu (DDGF) kurdular.

Barış, gençlik hakları ve antiemperyalist dayanışma yolunda verdiği onurlu, kararlı uğraşı ile sürekli büyüyen ve birliğini pekiştiren DDGF ve ona bağlı özel uzmanlık birimleri 115 ülkeden 270'i aşkın örgütü saflarında toplamıştır.

1958'de kurulan **"Çocuklar Hareketi Uluslararası Komitesi"** CIMEA, 1960'da kurulan Uluslararası Gençlik Turizmi ve Değişim Bürosu BITEJ; 1969'da kurulan Gençliğin Dayanışması ve Dostluğu için Uluslararası Gönüllüler Servisi SIVSAJ DDGF'ye bağlı olarak çalışan özel uzmanlık birimlerini oluşturmaktadırlar.

1947'den 1985 yılına kadar 12 kez, **"Antiemperyalist Dayanışma, Barış ve Dostluk"** sloganı altında toplanan Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivalleri Hareketi, DDGF'nin mücadele tarihi ile sıkı sıkıya bağlıdır.